

1

ขุนป่า 0.0?

ป๊อกแป๊ก ป๊อกแป๊ก ป๊อกแป๊ก

นิ้วของหญิงสาวพรมลงบนแป้นเครื่องคิดเลขแบบนอนสตีปสองตากวามองแถวตัวเลขเรียงราย หูเจียฟิงส์จ้องรอบข้าง ผิวหนึ่งรับรู้ถึงลมเย็นๆ ที่พรั่งพรั่งออกมาจากพัดลมตั้งพื้น ประสาทสัมผัสทั้งห้ากำลังทำงาน

“บีบให้แรงๆ หน่อยสิจ๊ะแม่ปลาบู่ทอง ตัวก็ไม่ได้เล็กเท่าจิ้งจกจิ้งเหลน เรียวแรงหายไปไหนหมด”

“โอ๊ย...คุณนายขา บู่ก็ลงทั้งศอกทั้งเข่าแล้ว ยังไม่ถึงใจ ถึงอารมณ์อีกเหวอคะ”

พูดซ้อ้นปรายตามอง สองตาของคนทีเพ็งโอดครวญยังจ้องอยู่ที่หน้าจอ

สามีตีตราวน ละครฮิตกำลังออนแอร์

“ดูบๆ คลำๆ อยู่ทีเดิม หนึ่งกำพร้าว้าฉันทลอกหมดแล้วไม่ว่า”

“ถ้าแม่อยากให้พี่บู่บีบแข่งขาถึงอกถึงใจก็ปิดทีวีซะสิ”

“ไม่ได้!” สองนายบ่าวโพล่งออกมาพร้อมกัน

“น้อยๆ หน่อยยะ แม่ปลาบู่” คุณนายรวยเหน็บแนมไม่เลิกราสาวใช้ยิ้มแหย่ก่อนที่จะย้ายมือจากน่องอวบๆ ขึ้นไปยังสะโพก

คนเป็นนาย

“แหม...มันห้ามใจลำบากจริงๆ นี่คะคุณนาย” สาวใช้อ้อมแอ้ม
แก้ตัว “คืนนี้พระนางกำลังจะได้กิน นู๋เนี่ยลุ่นตัวโก่งมาตั้งแต่เห็น
ตัวอย่างอาทิตย์ที่แล้ว”

ฉากเข้าพระเข้านางเป็นฉากสำคัญ เปลี่ยนช่องไปไหนยังไม่ได้
เลย แล้วประสาอะไรกับจะให้ปิดทีวี แม้แต่โฆษณาผ้าอนามัย
หลุดไฟนี่อ่อน กระทั่งกระเบื้องลอนคู่ก็ยังคงดู

“มีอะไรน่าลุ่นนักรหนาอะ” พุดซ็อนไม่เห็นด้วย

“เรื่องนี้เริ่มมาแล้วก็รอบ ฉันไม่ได้ดูยังรู้เลยว่าเรื่องราวจะเป็น
ยังไงต่อไป” เธอกลับมาจดจ้องที่สมุดบัญชีอีกครั้ง การทำหลายอย่าง
พร้อมกันคือพรสวรรค์ของเธอตั้งแต่กำเนิด

ถ้าจะพูดถึงสกิล Multitasking แล้วนั้น พุดซ็อนไม่เป็นสองรอง
ใครในปฐพี เธอเป็นคนสมาธิมาตั้งแต่กำเนิด

มีแค่ไม่กี่อย่างในโลกนี้ที่ทำให้วอกแวก

“ฉาก เหตุการณ์ บทพูดก็คำเดิมๆ” เพิ่มเติมวลีใหม่ๆ ที่ใช้แพร่
หลายในโลกออนไลน์

“พระนางเปลี่ยนหน้า แยกตึงก็แตกต่างกัน เวอร์ชันนี้กับเวอร์ชัน
ก่อนเหมือนกันเสียที่ไหน” คุณนายรวยค้ำนพร้อมโบกพัดสานในมือ
“เฮ้อ...บ๊ีบต่อเข้าสิจ๊ะ” หันไปเอ็ดสาวใช้ ก่อนจะอาศัยเวลาโฆษณาบ่น
พิมพ์

“แกแล้วอะไรๆ มันก็ไม่ค่อยโอเค แค้จัดกระเป๋าเดินทางเล่นเอา
ฉันน่วมไปทั้งตัว”

“ฉันบอกแม่แล้วว่าอย่าหักโหม”

คุณนายรวยส่งค้อนให้ลูกสาววงใหญ่ “มันก็ต้องเร่งมือกันหน่อย
อีกไม่กี่วันก็ต้องเดินทางไกล”

พุดซ็อนอดข้าทำทางของคนเป็นแม่ไม่ได้ หลายวันก่อนชวนชม

น้องสาวคนเล็กที่แต่งงานไปเมื่อเกือบสองปีก่อนมาหา และบอกกับพวกเธอว่า

‘ฉันจะพาแม่ไปทัวร์ยุโรป’

หลังจากวันนั้นแม่ของเธอก็ตื่นตื่นยกใหญ่ นอกจากตระเตรียมเรื่องเอกสารแล้ว ยังมีข้าวของกองพะเนินที่คุณนายรววยวางแผนว่าจะขนไปด้วย

“ไม่กี่วันอะไรกันแม่ อีกตั้งเป็นเดือน”

“โอ๊ย...ถ้าไม่เตรียมข้าวสารอาหารแห้ง ทยุกยาให้เรียบร้อย เผื่อขาดอะไรขึ้นมาฉันจะทำยังไง” สีหน้าของคนพูดส่อเค้ากังวล “ไม่รู้ว่าบ้านเมืองโน้นเขาจะเป็นยังไง”

“แม่ นี่มันยุคดิจิทัล ไม่ใช่สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง อะไรที่หากินที่นี่ได้ ที่โน่นมันก็มีเกือบจะทั้งนั้นแหละ ชมหันกับบอกว่าไม่ต้องขนอะไรไปมากมาย” เอาแค่ปลาร้าทรงเครื่องกับของแห้งสองสามอย่างที่หาไม่ได้จริงๆ ไปด้วยก็เท่านั้น

“ไม่รู้แหละ” คุณนายรววยลอยหน้าลอยตา

“ถึงหาได้ แต่น่าจะแพงกว่าบานตะไท สู้แบกขนไปเองไม่ดีกว่าอะ” คนพูดพลิกตัวตะแคงอีกครั้ง ให้ปลาบู่กุดศอกลงที่สะโพกซ้าย พุดซ้อณยิ้มขันความวิตกกังวลของคนเป็นแม่ ถ้ารู้บ้านถอนเสาะเข้มไปได้คงทำไปแล้ว

แม่เธอหันมองมา เปลี่ยนเรื่องคุยหน้าตาเฉย “ว่าแต่หมู่นี้พอปีตรติดต่อมาบ้างรึเปล่า”

หลังจากออกหักรักชำรุดจากน้องสาวของเธอ พอหนุ่มแสนดี ทายาทเศรษฐีบริษัทก่อสร้างก็หายหน้าหายตาไปจากวงโคจร จะมีแวะเวียนมาบ้างก็เอาของฝากมาให้ แต่ไม่ได้มาบ่อยอย่างเมื่อก่อน

“วันก่อนก็เอาอะไรมาฝากไม่รู้” ปลาบู่เป็นคนรับเอาไว้ เพราะไม่มีใครอยู่บ้าน แม้แต่เธอเองก็ไม่ได้เจอหน้าเขาพักใหญ่แล้วเหมือน

กัน

“เฮ้อ...” คุณนายรววยถอนหายใจ เหล่ตามองลูกสาว “ว่าไปก็เสียตายผู้ชายดีๆ อย่างพ่อป๊อตรหานะ”

“แล้วลูกเขยคนปัจจุบันนี้ไม่ดีเหรอ” พุดซ้อนแซว

“มันก็ไม่ช่าย...” คุณนายรววยลากเสียงยาวเหยียดพร้อมค้อนปะหลับปะหลือก “แต่ถ้าได้มาอีกคนก็คงเป็นโชคสามชั้นของฉัน หรือไม่จริง”

เธอเลิกคิ้วมองคนเป็นแม่ ไม่ได้เออออห่อหมกไปด้วย นิ้วยังจิ้มอยู่บนเครื่องคิดเลข

“เอาจริงๆ คนเป็นแม่อย่างฉันก็ถอดใจแล้วละ มีลูกสาวสามคนขายออกไปได้ตั้งสองคนก็ดีแค่นั้นแล้ว” ว่าแล้วก็ถอนอกถอนใจ “แต่มาคิดๆ ดู ลูกสาวสองคนก็ยังขายออกไปได้ แล้วทำไมฉันถึงจะขายแกอีกคนไม่ได้ สามสิบกับอีกหนึ่งปี ก็ยังไม่แก่เกินแกง”

อีกไม่กี่เดือน เธอก็จะสามสิบสองแล้วต่างหาก...

พุดซ้อนก่อกตามองเพดาน ได้ยินมาตั้งแต่แตกเนื้อสาว จนถึงวินาทีนี้คุณนายรววยก็ยังไม่เลิกบ่น บ่น บ่น ถึงสวัสดิภาพความสดใส ซึ่งของเธอ

“ถ้าฉันแต่งงานมีลูกมีผัวไป ใครจะมานั่งฟังแม่บ่น”

“ฉันถามแกจริงๆ เอะนะพุด เกิดมานี่เคยบึ้งบึ้งใครบ้างมั๊ย”

“โหย...เยอะแยะไป” พุดซ้อนกลับมาสนใจสมุดบัญชีอีกครั้ง

“เอาคนจริงๆ ที่ไม่ใช่พี่เคน ธีวเดช พี่ตึก เจษฎาภรณ์ หรือพระเอกนิยายทะเลทรายที่แกชอบอ่านนะ รี๊แกจะไม่ชอบผู้ชายซะ” คราวนี้คนเป็นแม่ทำตาโต “อะๆ ออย่าบอกนะว่าแกเป็นเลสซะเบี่ยน”

พุดซ้อนยิ้มในหน้า “เดี๋ยวฉันหอบผ้าหอบผ่อนหนีตามผู้หญิงที่ไหนไป แม่ก็รู้เองแหละ”

คุณนายรววยมองหน้าเธอเขม็ง

แรกเริ่มเดิมทีแม่เธอหวังใจให้เธอร่วมเรียงเคียงหมอนกับป๋อ แต่ป๋อกับเธอไม่สปร่ารักกัน โครงการสอยเธอลงจากคานจึงถูกพับเก็บไปโดยปริยาย

เขายังแอบมีใจให้กระเดก อีกอย่างตัวเธอก็ไม่ได้มีความรู้สึกพิเศษ อยากจะเอาผู้ชายสักคนมาใส่ในชีวิต สิ่งเดียวที่เธออยากจะเด็ดด้วยคือ ร้านแจ่วฮ้อนดงบุษบาที่ลงทุนลงแรงตลอดหลายปีที่ผ่านมา

เป้าหมายของเธอคือ ขยายอาณาจักรดงบุษบาออกไปให้กว้างไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้

อะไรก็ตามไม่สามารถหยุดยั้งเธอได้

ไม่มีอะไรที่ทำให้พุดซ้อนวอกแวกจากเป้าหมาย นอกจาก...

“เอ๊ะ!...” หน้าตาของเธอกระตุก อะไรว๊อบๆ แวบๆ ตรงหางตา ทำให้เธอชะงัก มือคว้าเส้นผมที่กำลังจะปลิวผ่านหน้าเธอไป ปีบ ปีบ ปีบ สองตาสแกนลงบนพื้น มือไม้คันยุบยิบ

“มันมาจากไหนกัน” ร่างอวบอ้อมลูกจากเบาะนุ่มที่รองนั่ง คลานไปบนพื้นไม้มันวับของห้องนั่งเล่น มองหา ‘สิ่งแปลกปลอม’

“นั่น” หญิงสาวคลานศอกเข้าไปใต้โซฟา

เสียงฝนตกชู่ซ่าจากทีวีและเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์เหมือนดังมาจากที่ไกลๆ

“ฮัลโหล...แจ่มไหน...อ้อ...ยัยแจ่ม...มอศอสามาไซ่มัย...ตายเป็นไงมาไงล่ะเนี่ย” เสียงหัวเราะคิกคักของคุณนายเป็นเหมือนเสียงซาวนด์แทร็กที่ค่อยๆ เฟดหายออกไปจากมโนสำนึก

สมองโฟกัสอยู่ที่เป้าหมาย

“ออกมาซะดีๆ” พุดซ้อนเม้มปากแน่น เอื้อมมือออกไปจนสุดแขน เธอทนไม่ได้ที่จะเห็นอะไรอยู่ผิดที่ผิดทางในบ้านของตัวเอง และจะไม่หยุดจนกว่าทุกอย่างจะเป็นระเบียบเรียบร้อย

“เสร็จฉัน” หญิงสาวหยิบเส้นผมขึ้นมาจากพื้นแล้วใส่โลดตัวออก

จากใต้โซฟา

บรรยากาศรอบตัวหวนกลับมาอีกครั้ง...

“เป็นของฉันเถอะ” เสียงกระเส้าของมายสาวตั้งขึ้นจากในโทรทัศน์ ตามมาด้วยลุ่มเสียงลึงเลของเด็กหนุ่ม

“จะดีหรือครับคุณผู้หญิง” ชายร่างสูงใหญ่ในจอกระโดดไปที่ปลายเตียง

ปลาบู้นั่งอ้าปากหวอมองภาพบนหน้าจอ ขณะที่แฟนคลับอีกคนกำลังวุ่นวายอยู่กับมือถือ คุณนายรวยนั่งหัวฟุบอยู่บนฟูกที่นอน

“โอ๊ย...เรื่องแค่นี้ไม่มีปัญหา” เจ้าตัวยิ้มหน้าบานแล้ววางหูชะงักเมื่อหันมาประสานสายตากับลูกสาวเข้า รอยยิ้มกว้างขวางของคนเป็นแม่หุบลงเล็กน้อย

“ใครโทร. มานะแม่” พุดซ้อ้นหรือตามอง

คุณนายรวยเสมอมงพัดลมฮาตารี อ้อมแอ้มบอก “เพื่อนสมัยเรียน”

เพื่อนเก่าที่ไม่เห็นหน้าเห็นตามานาน โทร. มามีสองกรณี
ข้อหนึ่งคือคิดถึงเกลอเก่ามาก อยากจะรีอูเนี่ยน ข้อสองมีปัญหากุซซียากให้เพื่อนเก่าช่วยสะสง แต่จากสถิติชินแสท่านว่า ดวงชะตาของคุณนายรวยมักสมพงษ์กับอย่างหลัง

‘ยายแจ่มเป็นเพื่อนสมัยเรียนมอศอสาม แต่นับถือฉันเป็นที่แต่ไหนแต่ไรแล้ว เพราะฉันนะแก่ว่าเกือบปี’ หลังจากคุยโทรศัพท์สายสำคัญเมื่อวันก่อนโน้น แม่ของพุดซ้อ้นก็เริ่มเล่าเรื่องราวสมัยยังสาวให้ฟัง

‘ตั้งแต่แต่งงานกับฝรั่งก็ย้ายไปเมืองนอก ไม่เห็นหน้าเห็นตา’

‘แล้วน้ำแจ่มคนนั้นโทร. มาหาแม่ทำไม’

‘เขาจะฝากฝังเด็กให้มาทำงานที่ร้าน’

ประเด็นก็คือเด็กนี้ไม่ใช่เด็กเส้นธรรมดา แต่เป็นเด็กเส้นกวยจั๊บน้ำร้อน
'ยายแจ่มอยากให้เราพากินอยู่ที่บ้านนี้ด้วย'

น้ำแจ่มแกว่าเด็กใหม่เป็นเด็กมีปัญหา... นิดหน่อย เรียน
มหาวิทยาลัยมานานมากก็ไม่จบเสียที จนผู้ปกครองนี่กระอา

'พ่อมันเลยอยากส่งมาดัดสันดาน ถ้าให้มาทำงานที่นี้แล้วไม่
ผ่าน คงจะส่งมันไปอยู่ค่ายทหารเสียเลย'

'แล้วมาอยู่ในรั้วในบ้านเราจะมีปัญหาอะไรเปล่า' พุดซ็อนแย้ง
คุณนายรววยโบกมือโบกไม้พัลวัน 'ยายแจ่มการันตีว่าไม่มีปัญหา
ร้ายแรง ไม่ได้ติดเหล้าติดยา แต่ออกเกรเสเพลบ้างตามประสาวัยสะ
รุ่น อย่างแคงจะควบคุมดูแลได้หรอก'

พุดซ็อนทำหน้าที่เหลือหลา... แล้วเธอเกี่ยวอะไรด้วยเล่า

'ฉันไม่ใช่ครูไหวใจร้ายนะแม่ ถึงจะให้มานั่งคุมความประพฤติ
ของใคร งานการก็มีล้นมือ'

ยิ่งตอนนี้นี่พี่น้องของเธอไม่ได้ช่วยเหลืองานที่ร้านเสียด้วยสิ
แม้ว่าปลาบู่จะกลับมาจากบ้านนอก เธอไม่ต้องทำงานบ้านเองแล้วก็
เถอะ

'ยังไงก็รอดูก่อน เดี่ยวยายแจ่มจะพามันมาให้ดูหูดูตัว ถ้าเห็น
ท่าไม่ดี ฉันก็ไม่รับเอาไว้หรอก'

พุดอย่างนี้จะเชื่อถือได้สักก็เปอร์เซ็นต์ แม่ของเธอปากร้ายชอบ
จิกกัดก็จริง แต่ใจดีอย่างกับอะไร โดยเฉพาะกับเพื่อนฝูง ลูกหลาน
คุณนายรววยสปลอยล์ทุกระดับประทับใจ

ลงรับปากกับเพื่อนเก่า มีโอกาสร้อยละล้านที่แม่เธอจะยื่นมือ
เข้าช่วย

พุดซ็อนนิ่วหน้าเมื่อคิดถึงบทสนทนาเมื่อหลายวันก่อน เรื่อง
ของน้ำแจ่มเพื่อนเก่าแก่ของแม่ทำให้เธอรู้สึกตึงตึงๆ อยากรอบกล
นี้ไม่ใช่แพลน ไม่ใช่สิ่งที่เตรียมไว้

เธอไม่ชอบให้อะไรอยู่นอกเหนือการควบคุม แม้มันจะเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ตาม

“ช่างเหอะนะ” พุดซ้อนบอกกับตัวเองพลางถอนหญ้าออกมาอีกหนึ่งกระจุก

วันนี้เป็นวันเดียวที่ร้านแจวฮ้อนปิด ทำให้เธอมีเวลากำจัดวัชพืชที่สวนหลังบ้าน พุดซ้อนยกมือปาดเหงื่อ หอบเศษวัชพืชใส่บุงก็เตรียมเอาไปทิ้ง เดินไปถึงยังไม่ถึงถึงชยะหน้าบ้าน ก็เห็นอะไรดำๆ ฝลุ่มๆ ใฝ่ลุ่มๆ ช้างดงกระดั่งงาที่เธอเฝ้าทะนุถนอม

ไอ้กระป๋องเรอะ พุดซ้อนเขม่นมอง หน้อย...เดี๋ยวนี้มันชักจะกล้าหาญใหญ่

หลังจากที่กีดกันน้องเขยเธอไปเมื่อหลายเดือนก่อน ไอ้กระป๋องก็ฮึกเหิม บางวันปลานุ่มเล่าให้ฟังว่าเห็นมาเดินกร่างแถวบ้านเธอ เกือบลุยต้นวาสนาที่เธอปลูกเอาไว้ข้างระเบียบ

“หยุดเลยนะ ไอ้หมาเถร” ทำสะเอว ร้องอะอะออกไป ใจจริงเธอก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้ เมื่อมันหันมางับขึ้นมาแล้วจะยุ่ง เลยเอาเสียงเข้าข่ม

ไอ้กระป๋องชะงัก แต่ก็ไม่มีทีท่าจะถอยหนีแต่อย่างใด

“ชีวๆ” พุดซ้อนส่งเสียงไล่ ครั้นจะหยิบไม้มาไล่มาตีก็กลัวบาปกรรม

“ชีวๆ” หญิงสาวส่งเสียงดังขึ้น

“ทำไมยังไม่ไปอีก” ไอ้กระป๋องมาแปลกแะสะ ท่าทีของมัน ‘สุซุม’ ผิดธรรมชาติ ยังไม่ได้ยินเสียงเห่าหอนอันเป็นเอกลักษณ์แม้แต่น้อย หรือวันนี้จะถูกเจ้เพ็ญเจ้าของเอาตะกร้อครอบปากไว้ พอชะงักหน้าเข้าไปใกล้ ไอ้หมาเถรก็โผล่หัวขึ้นมา

“เฮ้ย” เธอตกอกตกใจ ผงะไปข้างหลัง “ไม่ใช่หมาเหรออ”

สิ่งมีชีวิตหลังพุ่มกระดั่งงาไม่ใช่ไอ้กระป๋อง แต่เป็นอะไรที่ใหญ่

กว่า...ใหญ่กว่านั้นมาก อะไรดำๆ ที่เห็นไม่ใช่ขนหมา แต่เป็นผมดก
หนาของใครบางคน ร่วงสูงใหญ่ หลังไหลบึกบินเหมือนวัว ยึดตัวขึ้น
ซ้ำๆ

“ไม่นะ” ปากคอดุดซ้อนสั้นเมื่อหันไปเห็นสิ่งที่อยู่ในมืออีกฝ่าย
นั่นนะมัน...

“ฟีด” นายวัวตัวเบ้มสุดหายใจฟีดใหญ่ ก่อนจะถูกมุกลงกับ
กليبอบบางของกระดิ่งงาอย่างคลั่งไคล้

ไต่บ้านนี้เป็นใคร เข้ามาทำอะไรในบ้านของเธอ!

“เข้ามาในบ้านฉันได้ยังไง” แหงนมองเขาอย่างเอาเรื่อง

นายวัวแปลกหน้าชะงัก คิ้วเข้มเหนื่อกรอบแวงกันแดดสีชาเล็ก
ขึ้น แล้วพยักพืดไปทางประตูรั้ว

“ก็เดินเข้ามา” น้ำเสียงเรื้อยเฉื่อยเหมือนเหนียวหนายที่จะพืด
ยิ่งทำให้คนถามของขึ้น

“เป็นคนยังไงนะ...” พืดซ้อนมองเขาขึ้นๆ ลงๆ

เสื้อกล้ามสีสดที่เขาใส่กับกางเกงลายดอกยาวแค่คืบที่เขาสวม
ยิ่งขัดหูขัดตา น่าโมโห

“...ถึงได้บุกเข้ามาเด็ดดอกไม้บ้านคนอื่นเขา มองไม่เห็นหระ
ปายก็เขียนไว้ชัดๆ” เขียนด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัดว่า ‘อย่าเด็ดดอกไม้
ที่เธออุตส่าห์ปลูกเอาไว้

ถึงจะสายตาสั้นแค่ไหน ก็มองเห็นได้ไกลในระยะห้าร้อยเมตร
ทว่าอีกฝ่ายทำหน้าที่ไม่เข้าใจ เหมือนเธอกำลังพูดภาษาต่างดาว
มิหนำซ้ำ มุมปากแดงระเรื่อยังกระดกขึ้นเหมือนกำลังขบขัน ปลายนิ้ว
เรียวยาวหมุณดอกกระดิ่งงาเล่น

“ฉันต้องขอขอบคุณที่รอยจริงๆ นะจ๊ะ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน พอ
เจอหน้าก็เออภาะมาให้”

เสียงที่ไม่คุ้นเคยแทรกผ่านโทะสะที่กำลังคุกรุ่นเข้ามา เธอและ

‘ไอ้วู้บ้า’ หันหน้าไปที่ระเบียงพร้อมเพรียงกัน

“ภาวรั้งภาวระอะไรกันแล้ว เรื่องแค่นี้ไม่เหลือปากว่าแรงฉันทรอก
อ้าวเอ๊ะ...” คุณนายรวยชะงัก หรือตามองมา

“สองคนนะยื่นอาบแดดอะไรตรงโน้น”

พุดซ็อนพ่นลมหายใจออกมาก่อนฟ้องคนเป็นแม่ “ก็เด็กคนนี้
นะสิ จู่ๆ ก็ทะลึ่งมาเด็ดกระดิ่งงาของฉัน”

เด็ก...มองหน้าไม่ถนัดนัก แต่ส่วนที่โผล่พ้นแว่นตา เสื้อผ้าที่สวม
ใส่ ความสำเร็จมารยาท ยังไงก็ดูเด็กกว่าเธอแน่นอน

“คุณหนู” หญิงร่างกะทัดรัด รุ่งราวคราวเดียวกับคุณนายรวย
ปรีเข้ามาหา ‘เด็ก’ คนนั้น “เกิดอะไรขึ้นคะนั่น”

คุณหนู? คุณหนูกะมี ตัวใหญ่ยังกับวัวกับช้าง

“อ้อ...คนนี่นี่พ่ออลิดินที่เธอพุดถึงสินะ” คุณนายรวยลากรองเท้า
แตะลงมาจากระเบียง ปลายง่ามร่วมติดสอยห้อยคุณนายลงมาอย่าง
กระชั้นชิด

คุณน้าหน้าไม่คุ่นยิ้มแห้งๆ ก่อนตอบ “ใช่แล้ว นี่คือคุณอลิดิน
คุณหนูของตัวเองจะพี่รวย คนที่ฉันจะฝากฝังให้ทำงานที่ร้านของพี่”

นอกจากหน้าตาที่ไม่เข้าเค้าความเป็นคุณหนู ซึ่งก็ยังฟังดูนุ่ม
นิ่ม เหมือนไม่ใช่ชื่อผู้ชาย

‘ยัยแจ่มบอกไม่มีปัญหาร้ายแรง ไม่ได้ติดเหล้าติดยา แต่ออก
เกเรเสเพลบ้างตามประสาวัยสะรุ่น...’

“อย่าบอกนะว่านี่คือไอ้เด็กเส้นกวยจั๊บน้ำ” พุดซ็อนโพล่งออกมา

เขาไม่ใช่เด็กแว้น ตัวผอมเกร็ง ผมทำสี ใส่วัยก๊อบอย่างที่เขา
มโนเอาไว้ ตรงกันข้าม เด็กคนนี่เกินคำว่าวัยรุ่นไปไกล แถมตัวใหญ่
อย่างกับกระทิง หัวของเธอสูงเกือบถึงบ่าของไอ้วู้บ้าเท่านั้น

น้ำแจ่มยิ้มเจื่อน เลื่อนมือไปสะกดแขนล่ำๆ ของคุณหนูตัวเท่า
ยักษ์ “คุณหนูคะ”

ไอ้วัวบ้าถอดแวนตา ยิ้มกว้างโชว์ฟันขาวให้คุณนายรววย ยกมือให้ว้อย่างนอบน้อม “สวัสดีครับคุณนาย”

ประกายตาชั่วร้ายส่งมาทางเธอ ดวงตาสีเทาอ่อนในกรอบลึก รียวทอประกายเจิดจ้า ทำแสงตะวันยามบ่าย เกือบทำให้ดวงตาของเธอพร่าพรายเล็กน้อย พุดซ้อนได้ยินเสียงสวaziใช้สูตหายใจเอือกใหญ่ เหมือนกำลังจะเป็นลมล้มพับลงไป

“นี่คงจะเป็นหนูพุด ลูกสาวคนโตของพี่รววยสินะจ๊ะ”

ยังไม่ทันที่พุดซ้อนจะได้ออกปากทักทายเพื่อนแม่ เด็กเส้นก็ยกมือไหว้เธอ

“สวัสดีครับป้า”

“อู๊ยตาย จะเรียกจะขานใครก็ให้ดูหน้าดูตาเสียบ้างสิคะ ไปเรียกหนูพุดอย่างนั้นได้ยังไง”

คนถูกตีเตือนยกไหล่ “ก็เรียกอย่างที่เห็น แล้วผิดตรงไหนล่ะนม” ลักยิ้มข้างแก้มของคนพุดนุ้มลึกลงเล็กน้อย

“ถ้าไม่เรียกว่าป้า ก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไร”

เบรียะ! พุดซ้อนได้ยินหนึ่งหน้าตัวเองลั่น มือไม่เกือบสั่น อยากรจะยื่นออกไปชนหน้าขาวๆ ที่ปกคลุมด้วยปั้นเซียวว้าไร รอยยิ้มบางๆ ในดวงตาสีเทาจางๆ ระยิบระยับ กวนโมโหที่สุด

พุดซ้อนท่องนะโมสามจบในใจ เธอเพิ่งจะสามสิบเอ็ด คงไม่สูงวัยพอที่จะเป็นญาติผู้ใหญ่ของเด็กโขงที่ไหน

ก่อนที่เหตุการณ์จะลุกลามบานปลาย กลายเป็นศึกข้ามสายพันธุ์ คุณนายรววยก็รีบเข้ามาคั่นกลางระหว่างทั้งสอง

“พออลิณนี่หน้าตาประหลาด” แม่เธอรว่ากลัวหัวเราะพลางสำรวจตรวจตรา “ดีที่ไม่ใช่ ฝรั่งก็ไม่เชิง แต่ก็ยังพุดไทยชัดดี”

“ก็ผสมปนเปกันไปแล้วจ๊ะ” น้ำแจ่มแยมยิ้มโล่งอกโล่งใจ ก่อนจะช่วยลากสถานการณ์ออกไปจากเขตอันตราย

“คุณหนูเป็นลูกสาวอังกฤษ อเมริกัน ฮ่องกง ฉั่นเลี้ยงมากับมือ ก็เลยพลอยพูดไทยกับเขาได้”

แต่เชื้อที่ฮ่องกงคงจะแรงมิใช่น้อย ผิวพรรณถึงจะคล้ำม แต่ก็เหมือนคนขาวที่ขอบออกแดง นอกจากตัวใหญ่ หลังไหล่บึกบึน และดวงตาสีแปลกผิดแผกไปจากชาวเอเชีย กรอบตารียวก็บอกชัดว่ามีความเป็นหนุ่มที่อยู่ในดีเอ็นเอ

หางตาที่บิดเฉียงขึ้นน้อยๆ เหมือนตาแมวทำให้เขายิ่งดูชั่วร้าย ไม่น่าไว้ใจสักนิด

“ฝากคุณหนูไว้ที่นี่สักพักนะจ๊ะพี่รวย”

คนถูกฝากฝังไม่ได้โต้แย้ง แต่คิ้วเข้มที่ขมวดเข้าหากันบอกชัดว่าไม่ได้เต็มใจจะมา ส่วนพูดซ้อนเองใช้ว่าจะเต็มใจต้อนรับ

“แต่พูดว่า...” ยังพูดไม่ทันจบก็มีคนขัดเสียดก่อน

“เอาเถอะๆ ฉั่นรับปากแล้ว เคยว่าไงก็ว่าตามนั้น”

พูดซ้อนสตันต์ หันหน้าไปสบตาคนเป็นแม่ ก็ไหนว่าจะคุยกันก่อน ทว่าคุณนายรวยมองค้อน ทำท่างอนใส่เธอเสียอย่างนั้น สวรรค์... ลูกที่ดีไม่ควรหักหน้าบุพการีต่อหน้าประชาชาติ จริงไหม

น้ำแฉะถอนใจเหมือนคนที่ได้ผลึกภูเขาถูกมเหสีมาออกจากอก แต่ภาระใหญ่กลับมามากที่ตักของสองแม่ลูก

“ฉั่นต้องไปแล้ว” หันมากำชับคนที่ยืนหน้าบึ้งอยู่ข้างๆ “คุณหนูอยู่ที่นี้ดูแลตัวเองให้ดีนะคะ อย่าทำตัวเกรง”

คุณนอมยกมือลูบแขน ลูกใหญ่ล่ออย่างรักใคร่ เหมือนกำลังจะส่งตัวคุณหนูสุดที่รักไปยังทวีปแอนตาร์กติกา ลูบแก้มซ้ายขวา ลากคุณหนูตัวเท่ายักษ์เป็นครั้งสุดท้าย แล้วไหว้ลาแม่ของเธอ

“ฉั่นฝากคุณหนูด้วยนะจ๊ะพี่รวย”

มือผอมๆ เอื้อมออกมากระชับมือหญิงสาวไว้ “ฉั่นฝากคุณหนูด้วยนะหนูพูดซ้อน”

ใครอยากจะรับฝากกันเล่า

รถมินิแวนติดฟิล์มทึบแล่นปราดเข้ามาในบ้าน ผู้ชายชุดสูทหัวเป่ลายพรางลงมาวางไว้ที่พื้น แล้วนมแม่ก็หัวแอร์เมสขึ้นรถ พุดซ้อนยื่นมองท้ายรถคันนั้นจนลับตา ก่อนจะหันขวับกลับมาองภาละขึ้นใหญ่

ไอ้วัวบ้าปรี๊ดตามองลงมาที่เธอ

ฮีม...ควรจะทำยังไงกับสิ่งมีชีวิตชนิดนี้ดีนะ แค่นี้หน้าก็อยากจะทำอะไรเสียบบลูกขึ้นจิ้มตา

“อะแฮ่ม...” คุณนายรวยกระแอมไอ “อย่ามายื่นหายใจทิ้งให้เสียเวลา ยัยพุดพาพ่ออลิดนเขาไปดูบ้านสิ จะได้ดูว่ามีอะไรขาดเหลือรีเปล่า”

เธออย่างนั้นแหละ พุดซ้อนกำลังจะอ้าปากคำ... เธอยังมีงานที่ต้องทำ

ทว่าแม่ของเธอไม่รีรอ หมุนตัวเดินกลับไป “นุเอ๊ย”

“ขา...” สาวใช้ยังคงยืนถืออ้อม มองคนมาใหม่ตาเป็นมัน

“แม่ปลาบู่ทอง”

“คะคุณนาย”

“ขึ้นมาบีบเอ็นให้ฉันหน่อย ยืนนานๆ เส้นชักจะยึด...เร็วๆ เข้า”

ปลาบู่จำต้องเดินตามคุณนายไปอย่างเสียมไม่ได้

เหลือแต่เธอกับเขา

หลายวันก่อนแม่ของเธอให้ปลาบู่เปิดบ้านดงมะม่วง ทำความสะอาดเสียเรียบร้อย เพราะตั้งแต่เลิฟกับน้องสาวเธอ แต่งงานแต่งงานกันไป ครอบครัวนั้นก็ย้ายออกไปอยู่เพนต์เฮาส์หรูหรา สุดลับตาบ้างที่ก็แหวะเวียนมาหาเธอกับแม่ที่ยังอาศัยอยู่ที่บ้านดงบุษบา

“เฮ้อ...” พุดซ้อนถอนใจ เธอจะทำอะไรได้ นอกจาก...

“ตามฉันมา”

สาวร่างอวบอิมเดินผ่านหน้าเขาไป ไม่สนว่าไอ้วัวบ้าจะตามมาหรือไม่

“ถึงแล้ว”

ไม่ถึงสามนาที่ทั้งสองก็เดินมาถึงบ้านดงมะม่วง บ้านสองชั้น แวดล้อมด้วยต้นมะม่วงที่ออกลูกออกผลเก็บกินได้ตลอดปี พุดซ้อน ชำเลืองมองคนที่หยุดยืนอยู่ข้างหลัง นอกจากได้ยินเสียงรอกเท้าแตะคืบที่ลากตามมาแล้ว อีกฝ่ายก็ปิดปากเงียบ ไอ้วัวบ้าแบกเป้ลายพรางไว้บนบ่า หรีดตามองบ้านสองชั้นขึ้นๆ ลงๆ

“มีไฟฟ้าใช้รีเปลา” ประโยคแรกที่ปล่อยออกมาก็น่าประทับใจ

“เข้าใจอะไรผิดรีเปลาจะ” พุดซ้อนตอบอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม เอาความเยือกเย็นเข้ามา

“นี่มันเขต กทม. ไม่ใช่ยอดดอย ไฟฟ้าถึงจะได้ยังมาไม่ถึง”

ผลอๆ บนยอดดอย เดี่ยวนี้เขาอาจจะไม่ต้องพึ่ง กฟภ. เพราะมีไฟฟ้าโซลาเซลล์ใช้เองแล้วก็ได้

เธอหยิบกุญแจออกมาจากกระเป๋า ไขประตูหน้าบ้านเข้าไป “พี่นุ่เพิ่งเข้ามาทำความสะอาด” ปากว่าต่อ

“พี่นุ่เป็นคนที่ทำงานบ้านให้ฉัน แต่ต่อไปเธอต้องทำความสะอาดบ้านเอง แม่ฉันไม่คิดค่าเช่า” อันนี้เธอไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรนัก แต่ขัดความหน้าใหญ่ใจมโหฬารของคนเป็นแม่ไม่ได้

‘บ้านนะนะ ปล่อยไว้ไม่มีคนอยู่ เดี่ยวหนูเดี่ยวปลวกมันก็มาอาศัย เสื่อมโทรมผุพัง มีคนมาอยู่ก็ดีแล้วนี่นา’

“พรีค่าประกันอุบัติเหตุด้วยรีเปลา” ริมฝีปากคนพุดปิดเบ้ หนุ่มร่างสูงใหญ่ยื่นกอดอก กวาดตามองไปทั่วโถงทางเดินสั้นๆ

อิม....ท่าทางเรื้อยเฉื่อยของเขาทำให้สรุปไม่ได้ว่าตั้งใจกวนโมโหหรือเป็นธรรมชาติของเจ้าตัวที่ชอบกวน ‘ตีน’ ชาวบ้านกันแน่

“หมายความว่ายังไง” พุดซ้อนตวัดตามองอีกฝ่าย

“ก็บ้านเก่าแบบนี้ วันดีคืนดีปลวกกิน ถล่มลงมา ถ้าผมได้รับบาดเจ็บ จะเอาเงินที่ไหนไปหาหมอ”

“ถ้ากลัวบ้านจะพัง ออกไปกางเต็นท์นอนใต้ต้นไม้ก็ได้ ฉันไม่เก็บเงินค่าเช่าที่” เธอบอกอีกฝ่าย ยิ้มเยือกเย็น

คนฟังไม่ได้ทำหน้าบึ้งตึง หรืออ้าปากโต้แย้ง ทว่ามุมปากโค้งขึ้น ดวงตาสีเทาปรือมองมา ทอประกายวิ้งๆ แบบที่ทำให้เธอไม่ชอบใจ ทั้งที่โถงทางเดินก็ไม่ได้แคบ แต่พอยืนอยู่ด้วยกันกลับรู้สึกที่บ้านหลังนี้ แคบลงถนัดใจ พุดซ้อนจึงเดินเลียงเขาไปยังห้องนั่งเล่น

“เครื่องใช้ไฟฟ้า ข้าวของทุกอย่างใช้ได้เต็มที่”

ข้าวของเครื่องเรือน ทีวี ตู้เย็น และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ประดา-
มี ที่ห้องเขยคนรองของเธอขนซื้อมายังเหลืออยู่มาก เขาแค่เอาของสอง
สามอย่างออกไปเท่านั้น

ลีโอ เลิฟ โกลด์สมิธ น้องเขยของเธอไม่ได้อยู่บ้านหลังนี้นาน
พอที่จะปรับปรุงภายในบ้านเสียใหม่ แต่บ้านก็ไม่ได้เก่าเก็บขนาดที่คน
นิสัยแย่ค่อนข้างอด

“แต่ถ้าถ้ามีอะไรหักพังเสียหาย เธอจะต้องชดใช้ตามราคาของ
อ้อ...” หันกลับมามองคนที่เดินตามมา

“ค่าน้ำ ค่าไฟ เธอต้องเป็นคนออก ฉันจะมาเช็กมิเตอร์ที่นั่นทุกๆ
สิ้นเดือน”

เงียบกริบ...

เธอไม่รู้ว่อีกฝ่ายยังฟังอยู่หรือเปล่า

“ถึงแม้ฉันจะบอกให้เธออยู่ฟรี แต่เธอก็ต้องทำงาน” คราวนี้
ดวงตาของไอ้ตัวบ้าจ้องมาที่เธอ

พอไม่ได้ยื่นท่าเด็ดเจ็ดจ๋า ดวงตาสีเทาของเขาก็อ่อนลงอีกเล็กน้อย ถึงอย่างนั้นก็ยังม่ีประกายสุกใสหลงเหลืออยู่ ดวงตาสีอ่อนคู่นั้น

จับหนึ่งที่เบหน้าของเธอ

อยู่ดีๆ พุดซ็อนก็รู้สึกหายใจไม่ค่อยสะดวก “เข้าใจรีเปล่า”

อลิณยกไหล่ หย่อนเปล่งข้างตัว กวาดตามองไปรอบๆ นอกจาก
เป็ไบยักษ์แล้ว ทั้งเนื้อทั้งตัวของคุณหนูของนมแจ่มก็ไม่มีอะไรเลย

“พຽ່ງนี้รຽ່ງແຈ້ງອື່ນຈະເປີດ ເຣື່ອງຈານຂອງເຈັດຄ່ອຍຄຸຍກັນອີກທີ່
ມາหาฉันที่ร้านพຽ່ງนี้ลืบเอ็ดโม่ตรง” พุดซ็อนวางพวงกุญแจหมีขนปุย
บนโซฟาใกล้ตัว “แล้วนี่กุญแจ”

พุดมานานจนคอแห้ง ยังไม่รู้ด้วยว่าที่พุดไปจะเหมือนสีขอให้หัว
ฟิงรีเปล่า จะฟังไม่ฟังก็ช่าง เธอทำหน้าที่ของเธอเรียบร้อยแล้ว คุณนาย
รวยจะมาตำหนิกันทีหลังไม่ได้

พุดซ็อนหันหลัง เตรียมจะก้าวออกจากบ้าน

“เดี๋ยวก่อน” มือใหญ่คว้าหมับเข้าที่แขน

ป้า...ฮืม คำนี้อีกแล้ว เธอหันไปมอง ส่งสายตาเย็นชาให้เขา

“ฉันชื่อพุดซ็อน และก็ไม่ได้เป็นญาติฝ่ายไหนของเธอ” จิกตา
มองไปยังตำแหน่งที่นิ้วเรียวยาวเกาะกุมต้นแขน...ทว่าคนจับก็ยังไม่
ปล่อย มุมปากเขาแย้มออก ลักยิ้มข้างแก้มนุ่มลึกลงมากกว่าเดิม

“ผมก็ชื่ออลิณ ไม่ได้ชื่อ ‘เธอ’ อย่างที่ป้าเข้าใจเหมือนกัน”

พุดซ็อนเม้มปาก ทั้งสองจ้องตากันนิ่งสามวินาทีเต็มๆ ก่อนที่มือ
ของเขาจะคลายออก

ปกติแล้วเธอเองก็เป็นสาวจิตใจดี นอกจากดูว่าเด็กในร้านเป็น
ครั้งแรกๆ แต่ก็ไม่เคยจิกตา ทำหน้าถมึงทิ้งใส่คนอื่น แต่กับคนนิสัย
ไม่น่าจะดีบางคนคงจะเป็นกรณียกเว้น

“แค่นี้ไซ้มัย” คิ้วเข้มเลิกขึ้น

เธอเดินผ่านหน้าเขาไป กวนประสาทซะมืด นี่แค่วันแรกเท่านั้น
นะ...แล้วเวลาอีกสองเดือนข้างหน้า ผู้ชายที่โตแต่ตัวคนนี้จะก่อเรื่อง
อะไรขึ้นมาอีก

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งไป”

เธอชะงัก หันกลับไปมองอีกฝ่ายอีกครั้ง ยังมีอะไรอีก

คราวนี้นายวู้ดยิ้มกว้างโชว์ฟันขาว ก้มหัวไหว้เธออย่างนอบน้อม

ควรค่าแก่การส่งประกวดมารยาทชายงาม

“กราบขอบพระคุณสำหรับความกรุณานะครับ ‘คุณป้า’”

ฮืม... พุดซ้อนปรายตามองก่อนจะเดินคอแข็งออกไปแล้วกลับขึ้น
บนบ้าน ต้นแขนที่ถูกฝ้ายนั้นจับคันยุบยิบขึ้นมาเหมือนถูกหมาดมูย

“เรียบบร้อยดีรีเปล่า” คุณนายรอยที่นอนให้ปลาบู่ลงศอกลงเข่า
เงยหน้าขึ้นถาม

เธอไม่ตอบ แต่กลับบ่นพึมพำ “เด็กอะไรนิสัยแย่”

“นั่นนะไม่เด็กแล้วนะคะ” สาวใช้หัวเราะคิกคัก ก่อนจะส่งเสียง
โชว์ลูกคอเจ็ดชั้น “วงแขนกล้ำเป็นมัดๆ อู้อยากจะกัดแขนเล่นเบาๆ”

พุดซ้อนมองคนพุดตาคว่า ขึ้นกัดเข้าไปกรามคงได้หักแน่ๆ นี่แม่
ปลาบู่ทองคิดว่าแขนของเจ้าเด็กนั้นเป็นแขนหมาป่าย่นจริงๆ ใช่ไหม

คุณนายรอยหัวเราะผสมโรง “แหมๆ ถูกเขาเรียกว่าป้าเข้าหน่อย
ทำไมโหดโหด” ว่าแล้วเจ้าตัวก็พลิกตัวนอนตะแคงให้สาวใช้ปีบขาขวา

“ฉันทบอกแกแล้ว ถึงจะอยู่บ้านช่องก็แต่งเนื้อแต่งตัวเสียบ้าง เผื่อ
แขกไปใครมาจะได้ไม่ขายหน้าชายตา”

พุดซ้อนกลอกตามองเพดาน หย่อนตัวลงนั่งบนโซฟา

“ฉันทแต่งตัวมาถอนหญ้า จะให้ถุงผ้าไหมแพรวาผ้าสีฟองมานั่ง
ทำสวน มันไ้เวลารีเปล่าละแม่” คว่าเอาไม้ขนไก่ขึ้นมาปิดฝุ่น ทั้งที่
มองไม่เห็นฝุ่นสักกะโมเลกุลเดียว

“มาหย่องอยู่อะไรบ้านคนอื่นตั้งเป็นเดือนๆ”

งานยังไม่ทันเริ่ม เธอก็เริ่มเห็นเค้าลางของปัญหา ไม่รู้ว่าที่
พนักงานหน้าใหม่ (ที่จำใจต้องรับเข้าทำงาน) จะก่อเรื่องก่อราวอะไร
อีกบ้าง

“ยัยแจ่มเลี้ยงดูกันมา เขาว่าคุณหนูของเขาน่ะนิสัยก็ไม่ได้แถม
แค่เอาแต่ใจตัวเองนิดๆ หน่อยๆ ตามประสาลูกคนเล็ก อีกอย่างอายุ
ตั้งยี่สิบเจ็ดแล้ว ยังไงก็คงพูดจาประสาคนรู้เรื่องบ้างละ”

ยี่สิบเจ็ดปีแล้วยังทำอะไรไม่เป็นได้เป็นพาย เรียนหนังสือหนังสือ
หายังไม่จบเลยเนี่ยนะ

“เป็นแค่วาคาคุยรีเปล่าก็ไม่รู้” อีกอย่างนะ น้ำแจ่มอาจจะ
หน้ามิดตามัวไปกับความรักที่ประเคนให้คุณหนูของตัวเองก็ได้ เธอยัง
จำท่าที่อาลัยอาวรณ์ที่แกมีต่อคุณหนูตัวเบ๊มได้ติดตา

“เอานะ ก็ต้องดูๆ กันต่อไป ถ้าไม่ไหวก็โทร. เรียกยัยแจ่มมารับ
แค่สองเดือนจะอะไรหนักหนา”

“ให้มันง่ายอย่างนั้นจริงๆ เอะ”

เห็นที่ที่ดีคงจะมีแค่หน้าตากับกลิ่นแขนเท่านั้นละมัง และอะไร
บางอย่างบอกพูดซ้อนว่ามันอาจจะไม่ง่ายอย่างที่คุณนายโม่จะสิ

หลายวันมานี้มีเรื่องให้เขาอารมณ์เสีย แต่ก็พอจะอารมณ์ดี
ขึ้นบ้างเมื่อได้เห็นสีหน้าสีตาเหมือนคนท้องอืดของ ‘ขุนป่า’ ถ้า
ลูกตาคมกริบของผู้หญิงคนนั้นเป็นมีดโกน ตัวเขาคงพรุณตั้งแต่โคนผม
ยันปลายเล็บหัวแม่เท้า

ผู้หญิงอะไรทำหน้าดูร้ายได้เหมือนพิตบูลตอนโมโหไม่มีผิด
นมแจ่มเคยพูดผ่านๆ หนูว่าลูกคนโตของคุณนายรวยอายุมากกว่า
เขาแค่สามสี่ปี แต่สายตาดูจริงจังที่จ้องมองมาทำยังกับว่าเขาเป็น
เด็กหนุ่มรุ่นเหลน

พอนึกถึงพ่ายืนจังก้า หน้าตาดมึงทิ้งมันย่องที่แหงนมองขึ้นมา
อลิณ หรือ เอเลน เฝิง ก็หัวเราะในลำคอ

“ตลกชะมัด” เสียงหัวเราะของเขาชะงักเมื่อโทรศัพท์มือถือถือใน
กระเป๋าสันครี๊ดคราด เขาหยิบโทรศัพท์ออกมาดูชื่อคนโทร. มา ก่อน

จะโยนลงบนโซฟา ปล่อยให้สิ้นครีตๆ ต่อไป ตอนนี้เขาไม่มีอารมณ์จะรับสาย หยิบกระเป๋าเป็ขึ้นมาเปิดออก นิ่งลงบนพื้น วางแลบทอปสี่เงินลงบนโต๊ะเตี้ยใกล้โซฟา แล้วเหลือบตามองโทรศัพท์แวนหนึ่งพลาเงอาลิ้นดูนกระพุงแก้ม

‘ฉันจะเลิกส่งเสียแก นอกจากตัวเครื่องบินไปเมืองไทย ฉันจะตัดบัตรเครดิตทุกใบของแก ดูสิว่ายังเสเพลต่อไปได้รีเปล่า’

เสียงของคนเป็นพอดังอยู่ในหัว แต่ใช้ว่าเขาจะตื่นตกใจ

‘มันถึงเวลาที่แกจะโตได้แล้ว ถ้ากับอื่แค่เรียนจบออกมายังทำไม่ได้ แกก็ไม่ต้องทำอะไรกิน หรือว่าชีวิตนี้มันสบายเกินไป’

เขาเลิกคิดมองคนเป็นพ่อ นั่นเป็นสิ่งที่รู้ๆ กันอยู่แล้วไม่ใช่เรอะ...

ชีวิตของเขาสุขสบาย เพราะเป็นถึงทายาทคนรองของเจ้าสัวเจ้าของบริษัทซอฟต์แวร์วิญโตมโหฬาร คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดไม่เคยต้องตกระกำลำบาก ทว่านอกจากความสุขสบายที่เขาคุ้นชินแล้ว อลิดนยังเป็นคนที่รัก ‘ความหลากหลาย’ อีกด้วย

หลายปีที่ผ่านมา เขาเปลี่ยนมหาวิทยาลัยมาแล้วห้าครั้ง เปลี่ยนที่อยู่มาแล้วสามทวีป

ทว่าก็ไม่มีที่ไหนที่เขา ‘ทำใจ’ อยู่ได้นาน

‘ดี...’ ป้าเขาเค้นเสียงลอดไรฟีน

‘ถ้ากับแค่เรียนอย่างเดียวมันยากนัก จั้้นแกก็ลองไปใช้ชีวิตลำบากดูเสียบ้าง’

เมื่อก่อนป้าของเขาไม่เคยมาเยี่ยมยามกับไลฟ์สไตล์ส่วนตัว เขาอยากจะใช้ชีวิตแบบสโลว์ไลฟ์ยังงี้ก็ได้ แต่เพราะเหตุการณ์ไม่คาดฝันบางอย่างที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ทำให้เจ้าสัวเฝิงหยิบยกเรื่องความเสเพลของเขาขึ้นมาเป็นประเด็นระดับชาติ

บัดเรื่อง ‘หยุมหยิม’ ออกไปจากหัว

หันมาสนใจหน้าจอลบทอป ยังมีอย่างอื่นที่เขาต้องจัดการ

พรมนี่วิ่งไปบนแป้นพิมพ์อย่างคึกคัก...เริ่มทำสิ่งที่ค้างคาอยู่ ไม่นาน
ตัวหนังสือและสัญลักษณ์ยาวเป็นพืดก็ปรากฏเต็มหน้าจอ

“Enter” นิ้วเรียวกดปุ้ม มุมปากกระตุกยิ้ม ก่อนที่เสียงจี้จี้จะ
ดังตามมา เมื่อแถวตัวหนังสือสีแดงปรากฏเด่นหราอยู่บนหน้าจอ

“ฉิบ...”

มันมีข้อผิดพลาดตรงไหนวะ

อลิณหนีตามอง มือถือสั่นครืดๆ อีกครั้ง เขาไม่ได้สนใจด้วยซ้ำ
ว่ามันหยุดสั่นครั้งแรกตอนไหน คราวนี้ที่ขอบหน้าจอก็เป็นคนใหม่ เขา
หยิบมันขึ้นมาแล้วกดรับสาย

“ยูู้ ยููกที่สบายดีมั๊ย” เสียงร่าเริงดังมาก่อน ออกจะร่าเริงเกิน
ไปในความรู้สึกคนฟัง

“ได้ไปปาร์ตี้ดีด้าที่ไหนรึยัง”

“ปาร์ตี้กะผีนะสิ”

เขากวาดตามองรอบๆ ห้องนั่งเล่น ถึงบ้านจะเก่า แต่ข้าวของ
เฟอร์นิเจอร์ข้างในก็พอดูได้ แต่ที่แยก็คือเขาต้องมาติดแหง็กอยู่ที่นี้
ทั้งที่เมื่อสามวันก่อนยังนั่งจิบเบียร์ คลอเคลียสาวอกบิ้มกั้นสปีมในชุด
บิกินีที่ไมแอมืออยู่ซัดๆ ทว่าที่นี่ต่างจากที่นั่น ต่างกันราวสวรรค์กับสدةือ
ทะเล

“บ๊อดี้ ฉันก็จะถามคุณว่ามีสาวไทยสวยเอกซ์สเปกชันบ้างรึเปล่า”
ประโยคนั้นทำให้หน้ามันๆ ของ ‘ยัยป่าพิตบูล’ แว่นผ่านเข้ามา
ในหัว

ตั้งแต่ลงเครื่องมา นอกจากหน้านมแจ่มแล้ว เขาก็ยังไม่ค่อยจะ
ได้สอดส่ายสายตามองที่ไหน ที่เห็นจะจะก็คงจะเป็นผู้หญิงคนนั้น
เท่านั้น ผู้หญิงตัวอวบนิตๆ ผิวไม่ขาว ไม่คล้ำ ออกสีนวลๆ เหมือนสี
อะโรนะ...

ย่นคิดว่าครุ่นคิดแล้วก็นึกได้ สีมะพร้าว...อย่างทีนมแจ่มเคยพูดถึง

สมัยที่เขายังเด็ก

‘ผิวไทยแต่ต้องเป็นสีมะปรางเนียนสวย คมขำคะคุณหนู’

แต่ผิวคุณป้าจะเนียนจริงอย่างที่เห็นผ่านๆ รีเปล่าเขาไม่แน่ใจ ช่วงเวลาไม่กี่วินาทีที่เขาได้สัมผัส ไม่ได้นานพอที่จะพิสูจน์ความกังขานั้น ที่จริงแล้วยัยป้ามันไม่ได้ดูสูงวัยขนาดที่จะถูกยกย่องให้เป็นญาติผู้ใหญ่ของใครได้

เฮ้อ...อลิณชักโหล ช่วยไม่ได้ที่ตาขวางๆ ของฝ่ายนั้นทำให้เขานึกอยากจะ ‘หยอกเล่น’ อีกอย่าง ชื่อพุดซ้อนชื่อนชชจะตาย เรียกคุณป้า ยังฟังง่ายเสียกว่า

“หยุดพล่าม แล้วบอกฉันได้แล้วว่ามีเรื่องอะไร”

อลิณเปิดลำโพงของโทรศัพท์แล้วหันมาสนใจหน้าจอแลบทอปอีกครั้ง เพราะสองสามวันมานี้เขาไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ทำให้พิกัดกับสิ่งที่ทำได้ไม่เต็มที่

“ลีน่าบินไปเมืองไทยแล้ว พรุ่งนี้คงจะถึง”

อลิณนิน้วนหน้าเมื่อได้ยินชื่อของฝ่ายนั้น “ใครบอกให้มันมา”

“ฉันห้ามมันแล้วนา” อีกฝ่ายทำเสียงตอแหลอ้อมแอ้มแก้ตัว “แต่มันไม่ฟัง”

“แล้วมันมาทำไม”

“มันเป็นห่วงเป็นใยบอสของมัน”

ถ้าเขาฉลาดน้อยกว่านี้คงซึ่งใจจนน้ำหูน้ำตาไหลท่วมทะเลทรายสะฮารา แต่แย่น้อยที่เขารู้จักพวกมันดีเกินไป คำว่าเป็นห่วงเป็นใยทำให้ขนอ่อนๆ บนหน้าแข้งของเขาลุกพืบ เหมือนจะเป็นลางบอกเหตุด่วนเหตุร้าย

เดวิดกับลีน่าเป็นมนุษย์สองคนบนโลกที่เขาคลุกคลีด้วยในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะย้ายนิवासสถานไปไหน สองคนนั้นก็หอบผ้าหอบผ่อนติดตามไปเสมอ ทั้งคู่เป็นทั้งคนที่คอยแก้ปัญหา และ

บางครั้งก็สร้างควมร่ำคาญให้เขาบ้าง

อย่างเช่นในตอนนี้...

“มันจะมาทำไมกันแน่”

“มันมีเรื่องทีบอสของมันอยากรู้มาบอก”

อลิณเล็กก็หัวเราะขำๆ คราวนี้เขาสนใจขึ้นมาหน่อย มีเรื่องสำคัญถึงขนาดที่ต้อง ‘ตาม’ เขามาถึงที่นี่เสียว่ะ

“ลูกพี่อยู่ที่ไหน ฉันจะได้ส่งที่อยู่ให้มัน”

การเดินทางมาเมืองไทยครั้งนี้เป็น ‘มิชชัน’ หนึ่งที่เขาไม่อาจปฏิเสธ และจัดอยู่ในหมวด ‘เรื่องส่วนตัว’ เขาไม่ต้องการให้ใครก็ตามแม้กระทั่ง ‘เบ๊’ ของตัวเองเข้ามายุ่งย่าม

“พอมันมาถึงให้ติดต่อฉันมา ฉันใช้เบอร์เดิม”

“อะไรจะลึกลับขนาดนั้น เหย้...หรือว่าแอบไปแรมมันๆ แล้วไม่บอกกันซะ”

มุมปากของเขาบิดเบ้ ถ้าอีกฝ่ายรู้ว่าเขาจะต้องมาทำงานกรรมกร รับรองว่าจะต้องปล่อยยให้เขาเฉาตายอยู่ที่นี่ ไม่เหลือแวลแน่นอน

“อย่าสละแนกเลยนะ” เขาบอกเรื่อยเรื่อยก่อนจะทำน้ำเสียงจริงจังทำยประโยค “ทำตามทีฉันบอก”

“ครับบอส” อีกฝ่ายทำเสียงซึ่งขังล้อเลียนก่อนจะวางหู

อลิณเคาะนิ้วลงบนโต๊ะ ไล่สายตามองแถว ‘โคด’ ทีเรียงรายบนหน้าจอ ทว่าสมองไม่ได้สนใจสิ่งที่เห็น ชาวอะไรทีสีน่าจะคาบมาบอกเขา กลับมามองหน้าจออีกครั้ง แล้วปิดปากหา

เขาเพิ่งมาถึงเมืองไทยเมื่อเช้า อาการเจ็ตแล็กยังตามมาหลอกหลอน ร่างกายของเขาอ่อนเพลีย สมองไม่พร้อมทีจะ...ทำงาน

ชายหนุ่มลุกขึ้นเดินไปที่เบ๊ คู้ยหาของสักพัก ก่อนจะหยิบช็อกโกแลตบาร์ออกมาแกะกิน ทันทีทีลิ้นของเขาสัมผัสกับความหวานของคาราเมล ทันทีทีฟันบดขยี้อัลมอนด์กรุบกรอบ ทันทีทีช็อกโกแลต

ละลายในปาก พลังงานก็เริ่มพลุ่งพล่านไปตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย
สมองเขาอัลเลิร์ต ร่างกายตื่นตัวขึ้นมา...ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้
อยู่ในอารมณ์ที่จะ...ทำงานอยู่ดี สายตาของเขามองไปยังทีวีที่ตั้งอยู่
ตรงมุมห้อง มันดูใหม่เอี่ยมไม่เข้ากับสภาพของบ้าน

ชายหนุ่มแยมมุปากออก โยนซองซีอิ๊วโกแลตทิ้งไป แล้วหัน
กลับไปจัดเอา ‘ของสำคัญ’ อีกร่างออกมาจากเบ้ นังยงๆ ลงหน้า
ทีวี ฟังเพลง สเตรซัน 4 เข้ากับหน้าจอ ใช้เวลาไม่นานทุกอย่างก็
เรียบร้อย

“เยี่ยม...”

อลิณกำลังจะลุกขึ้น อะไรขาวๆ เหลืองๆ ก็ร่วงจากกระเป๋
กางเกงหล่นลงบนพื้น ชายหนุ่มหยิบดอกไม้กลีบบางขึ้นมาดู พลัน
โบหน้าก็บึ้งตึง และภาพดวงตากกลมโตที่ถลึงมองมาที่เขาก็โผล่เข้ามา
ในหัว

กระดังงา...เขาได้ยินยัยป่าพิตบูลพูด

“ก็แค่ดอกไม้” ไม่เห็นต้องโมโหโกรธาขนาดนั้นเลย

เขากำลังจะโยนกระดังงาทิ้งไป แต่กลิ่นหอมๆ ที่โชยออกมา
ทำให้เขาชะงัก และเก็บมันกลับคืนที่เดิม

2

เด็กใหม่

พุดซ้อนตื่นก่อนไก่โห่เป็นกิจวัตร อาบน้ำแต่งตัว พอสาย หน่อยก็เดินไปที่ร้าน เพื่อเริ่มต้นเช้าวันจันทร์ ร้านแจ๋วฮั่นดงบุษบา เป็นศาลาโล่งสองชั้นหน้าบ้านดงบุษบาของเธอเอง ตั้งติดถนนใหญ่ ร้านกับบ้านมีรั้วเตี้ยๆ และสวนหย่อมกันเป็นส่วนสัดส่วนไม่ปะปนกัน ที่นี้ไม่ได้ขายแค่แจ๋วฮั่น ยังมีอาหารอีสานอีกหลายอย่างบริการลูกค้า พอกันพุดซ้อนแตะเก้าอี้หลังโต๊ะแคชเชียร์เท่านั้น บุ่งก็...เด็กในร้านก็เยี่ยมหน้าเข้ามาหา

“มีอะไรจ๊ะ”

“ไอ้พี่เบ๊ร็วเขามาทำงานไม่ได้ค่ะคุณพุด” เด็กสาวพนักงานในครัวยิ้มแหย

“อะไรนะ!” มีเรื่องให้ปวดหัวแต่เช้า

“มันเพิ่งโทร. มาบอกว่าแฟนขับรถล้มแขนเดาะ ต้องอยู่บ้านดูแลค่ะ”

“แล้วเบิกเงินล่วงหน้าไปด้วยรีเปล่า”

สาวหน้าใสยิ้มหวานให้ “แขนเดาะก็เลยต้องพาไปหาหมออะ ค่ะ เจ็บแดงเลยให้เงินไปพันห้า”

เบ๊ร็วเป็นเด็กที่ทำงานในครัวมาได้สองปีแล้ว แต่พักหลังๆ พอ

มีแฟนเข้าหน่อยซักออกนอกกลุ่มนอกรทาง ไม่ไหวเลยจริงๆ วันนี้เปิดร้าน
ต้นสี่ปดาห์ ในคริวคงวุ่นวาย

“แล้วจะให้ลุงเขาวนทำงานคนเดียวได้ยังไง” พุดซ็อนพึมพำ
หน้าที่ของเป็ร็ยวคือช่วยยกของในคริว ลุงเขาวนถึงจะแข็งแรง
แต่แกก็แก่แล้ว จะให้ยกของคนเดียวได้ยังไงไหว วันนี้วันจันทร์สายๆ
จะมีข้าวของมากมายมาส่งในคริวด้วย ขาดวันไหนไม่ขาด มาขาดเอา
วันที่ซูลมุนที่สุด

หลังจากที่ทั้งซวนซมและการะเกด น้องสาวทั้งสองของเธอแยก
ย้ายไปมีครอบครัวแล้ว พุดซ็อนต้องวิ่งวุ่นอยู่คนเดียว ดีหน่อยที่ตอนนี้
พอจะไว้วางใจให้เจ็ดแดงช่วยดูแลอะไรๆ หลายอย่างได้ เธอถึงไม่
จำเป็นต้องลงไปดูแลในคริวแบบเต็มตัว

“แต่บุงก็ได้ยินว่าวันนี้จะมีเด็กใหม่เข้ามาไม่ใช่หรือคะ” คนพุด
ทำหน้าที่ใส่ชื่อ แต่ดวงตาเป็นประกายพริบพราว เหมือนเสือดาวรุ่นเล็ก
ที่กำลังหิวเหยื่อ แอบซ่อนความหื่นกระหายไว้ไม่ได้

“เด็กใหม่?” พุดซ็อนเลิกคิ้ว “ไปรู้มาจากไหนจะ”

คนฟังหัวเราะหะๆ “พี่บุงมาเอาใบกะเพราในคริวเมื่อเช้า ก็เลย
ได้คุยกันนินนี่งนะคะ”

มิน่า...กว่าคุณนายรวยจะได้มัดกะเพราไก่ ก็ยื่นเงกรอคุณนาย
ปลานูเป็นชั่วโมง

พุดซ็อนเหลือบมองนาฬิกา นี่จะสิบเอ็ดโมงเช้าแล้ว ยังไม่เห็น
เด็กใหม่ที่เธอบอกให้มาเจอหน้าแม่แต่เงา วันแรกก็เป็ร็ยวเสียแล้วเธอจะ

“คุณพุดให้เขามาช่วยงานในคริวสิคะ”

พุดซ็อนถอนใจ ฝ่ายนั้นจะเสด็จมารีเปล่าเธอยังไม่แน่ใจ แล้ว
โบกมือไล่เด็กสาวกลับไปทำงาน ถึงวันนี้ร้านจะเปิดแค่ตอนเย็น แต่
อีกเดี๋ยวจรจนปลาร้าจะมา เธออยากให้ทุกอย่างเรียบร้อยก่อนเวลา
ไม่อยากทำอะไรฉุกเฉินๆ

ก่อนเริ่มงานทุกครั้ง ทุกอย่างจะต้องสมบูรณ์แบบ ตรวจสอบบัญชี
ตรวจโต๊ะ แก้วน้ำ ดูความเรียบร้อยต่างๆ ภายในร้านอยู่กว่าครึ่งชั่วโมง
เงยหน้ามองอีกที เวลา ก็เดินมาถึงสิบเอ็ดโมงครึ่ง

‘ยิ้มแจ่มเลี้ยงดูกันมา เขาว่าคุณหนูของเขาน่ะนิสัยก็ไม่ได้แย่
แค่เอาแต่ใจตัวเองนิดๆ หน่อยๆ ตามประสาลูกคนเล็ก อีกอย่างอายุ
ตั้ยี่สิบเจ็ดแล้ว ยังไงก็คงพูดจาประสาคนรู้เรื่องบ้างละ’

‘ท่าจะราคาคุยเสียละมัง’

พูดซ้อนทещаเย็นที่เพิ่งซงเสร็จใส่กระติกสี่บานเย็นใบประจำของ
คุณนายรววย ทุกวันเธอจะต้องซงซาเย็นหวานชื่นใจ สมองโรคขาด
น้ำตาลไม่ได้ของคนเป็นแม่ เห็นทางหางตาว่าปลาบู่เดินนวนขนาดเข้า
มารับกระติกซาเย็นพอดี “พี่บู่”

“คะคุณพูด” ปลาบู่หยิบกระติกสี่บานเย็นคล่องแขน

“ไปตามคุณหนูของน้ำแจ่มให้ฉันทีสิ”

“คุณพูดหมายถึงคุณอลิณนะเหรอคะ” ดวงตาของสาวใช้เป็น
ประกายเริงรำขึ้นมาทันที

“นั่นแหละ”

“โอเคคะ” ปลาบู่รับคำอย่างกระตือรือร้นก่อนจะหายวับไป
ทันทีทันใด

ที่เรียกใช้ให้ทำอย่างอื่นทำไมไม่ไวเท่าอย่างนี้

อีกสิบนาที่ต่อมาคุณแม่บ้านก็โผล่หน้ากลับมา

“ว่ายังไง”

“พี่บู่ทั้งเคาะประตู ทั้งยี่นร้องเรียกอยู่นาน แต่ไม่มีเสียงอะไร
ตอบกลับมาเลยคะ เมื่อวานก็ยังเห็นดีๆ อยู่นี่นา” คนพูดทำหน้านิ่ง
คิ้วขมวด “หรือว่าจะป็นอะไรไปรีเปล่าคะ”

เมื่อวานนี้หลังจากที่เธอกลับมาจากบ้านดงมะม่วง คุณนายรววย
ก็ให้ปลาบู่ยกอาหารไปให้ผู้อาศัยรายใหม่ เขาก็เสนอน้ำออกมารับ

โดยดี ไม่มีปัญหา “จะเป็นอะไรไปละ หุ่นยังกับโคขุน คงจะไม่เป็นอะไร ไปง่ายๆ หรือกันนะ”

“แต่ก็ไม่แน่นะคะ สมัยนี้อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้” ปลาบู่ทำหน้าที่จริงจัง

“คุณพูดจำข่าวเมื่ออาทิตย์ก่อนไม่ได้หรือคะ แคะกินกล้วย กล้วยยังติดคอตายได้ แล้วคุณอลิณอาจจะล้มลักบวบในแกงอ่อมขึ้นมาก็ได้ นะคะ”

ตอนแรกเธอก็ไม่คิด แต่พออีกฝ่ายบิดก็ทำให้ต่อมมโน ซึ่งเป็น ยีนเด่นของครอบครัวที่แฝงอยู่ในตัวเธอเริ่มทำงาน

“ไร้สาระนะ” พูดสั้นตัดบท

ถ้าคนแบบนั้นจะเป็นโรค เห็นที่โรคเดียวที่เธอคิดออกคือ...โรค ที่เกียดตัวเป็นขน รับรองอยู่อย่างนี้คงรอดไม่ถึงเดือน

“เดี๋ยวฉันไปเอง” ทำเสียงฮัมฮัมก่อนจะเดินออกจาก ‘โต๊ะประจำ ตำแหน่ง’ ถ้าไม่ติดว่าวันนี้คนขาด ไข้วบ้านนั้นจะเป็นยังไง เธอคง ไม่แคร์เท่าไรหรอก

ปลาบู่ยังรีๆ รอๆ เหมือนอยากจะทำตามติดไปดูอาการ

“พี่บู่มารับชาเย็นของแม่ไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“ตายจริง” สาวใช้ประจำบ้านทำตาโต ก็มองกระตักสีบานเย็น ที่ยังคงคล่องอยู่บนแขน เป็นที่รู้กันว่าพ่อแม่เธอขาดความหวาน จะ พานฉุนเฉียวเหวี่ยงเงินเอาง่ายๆ

“จะไปเดี๋ยวนี้แล้วละคะ”

พูดสั้นเดินผ่านสวนหย่อมไปยังบ้านดงมะม่วง แต่ทั้งบ้าน เงียบกริบ เหมือนกับไม่มีคนอยู่มาก่อน

“นายอลิณ” เธอส่งเสียงเรียก

“นายอลิณ” ตะโกนดังขึ้นอีกก็ยังไม่มียังเสียงตอบรับ

‘จะเป็นอะไรไร้เปล่าคะ’

ตัวก็ออกจะใหญ่โต จะเป็นอะไรง่าย ๆ อย่างที่ปลานู๋ว่าได้ยังไง
เธอลองเรียกอีกหลายครั้ง

เอ๊ะ...แต่ก็ไม่แน่นอนะ เดี่ยวนี่เรื่องแปลก ๆ มันเยอะจะตาย คนเรา
บางครั้งมันก็เป็นจะตายเพราะเรื่องง่าย ๆ ทั้งนั้น

แล้วถ้าเกิดเขามาเป็นอะไรในรั้วบ้านเธอล่ะ

“ไม่ได้แล้ว...” ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ระดับอยู่ในมโนสำนึก
ทำให้เธอควักพวงกุญแจที่พกติดตัวไว้ขึ้นมา เลือกดอกหนึ่งแล้วไขเข้า
บ้านไป

“นายอลิณ” ร้องเรียกชื่อเขาแล้วมองเข้าไปในห้องนั่งเล่น

มองไม่เห็นใคร นอกจากหมอนอิงกองระเกะระกะอยู่บนพื้น
ชะโงกหน้าเข้าไปในครัวก็เห็นแค่จานชามที่ยังไม่ได้อยู่ในซิงก์ ปลายนิ้ว
ของเธอเริ่มคันยิบ ๆ สองตามองหาสก็อตช์-โบรด์กับน้ำยาล้างจาน

“ไม่เอานะ” หญิงสาวกดมือทาบอก มันเป็นเรื่องที่แก้หาย เธอ
เป็นโรคไอซี้ดี ภูมิแพ้ความโลโครก บ้านช่องห้องหอที่หลับที่นอนต้อง
สะอาดเอี่ยม แต่นี่ไม่ใช่เวลา

สาวร่างอวบอิมเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของบ้าน “นายอลิณ”

เงียบ

ใจคอเธอซึกไม่ดี อย่ยามาเป็นอะไรในบ้านของเธอเชียว เดี่ยวดวง
มะม่วงจะกลายเป็นบ้านผีสิงในตำนาน ไม่มีใครหาญกล้าเข้ามาอยู่
อาศัย

พูดซ่อนเดินไปที่ประตูห้องนอนเดียวที่มี ยกมือขึ้นเคาะ ทว่า
ทันทีที่ซอ้นิ้วสัมผัสบานประตู มันก็เลื่อนเปิดออก โอเอินเฉียบจาก
เครื่องปรับอากาศลอยออกมาปะทะใบหน้าของเธอ

พูดซ่อนค่อย ๆ แง้มประตู เยี่ยมหน้าเข้าไป เท้าขวาก้าวนำไป
ก่อน ห้องมืดเพราะม่านหนานักปิดทับหน้าต่างทุกบาน ถึงอย่างนั้น
แสงแดดเจิดจ้าจากด้านนอกก็พอจะทำให้เห็นว่าอะไรเป็นอะไร เรดาร์

ตรวจจับความซกมกส่งเสียงบีบๆ มือของเธอเริ่มสั่น...

พื้นห้องที่เคยสะอาดสะอ้านปกคลุมไปด้วยสิ่งของ พุดซ้อนเดินหลบซ้ายที่ขวาที่ ขยับเข้าไปที่เตียง พยายามไม่ให้เกิดลุ่มเสียง ‘พอดโคขุน’ นอนคว่ำอยู่บนเตียงคิงไซส์ที่เลิฟซื้อเมื่อหลายเดือนก่อน ขายาวๆ ทั้งสองไพล่ออกมาจากกองผ้าห่มที่โปะอยู่กลางลำตัว

เขานอนนิ่งไม่ไหวติง หรือว่าสิ่งที่เธอกลัวจะเกิดขึ้น...

เท้าก้าวเข้าไปใกล้เตียงอีกหนึ่งก้าว แล้วหูก็ได้ยินเสียงกรนเบาๆ...ฮืม

“ตัวซีก็เจ็ยอัย” นึกว่าขาดใจตาย หรือกำลังทุรนทุรายเพราะอะไรสักอย่างติดคอ

เธอน่าจะรู้ดีกว่านี้ ท่าทางที่เห็นและประวัติโดยสังเขปที่ได้ยินเมื่อวาน เหมือนจะเป็นลางบอกเหตุของพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นวันนี้

“งืม...” คนที่นอนอยู่ขยับตัวเพิ่มพำ

พุดซ้อนมองซ้ายขวาล่องแก่ง ถ้าเขาไม่ได้กำลังจะขาดใจตาย เธอก็อยู่ผิดที่ผิดทางแล้วสินะ

การเป็นวีรสตรีที่มาช่วยคนเจ็บ กับการเสนอหน้าเข้ามาอยู่ในห้องนอนของคนแปลกหน้า ทั้งที่เขายังอยู่ดีอาการครบ 32 มันต่างกันแยะ

ถ้าเกิดเจ้าของห้องตื่นขึ้นมาจะเอากับเธอตอนนี้ คงต้องอธิบายกันยาว

สมองคิดคำนวณ หันหลังเตรียมยกกลับไปเงียบๆ เธอจะทำเป็นว่าเพิ่งมาถึง เธอจะเคาะประตูใหม่ และทำเหมือนกับว่าไม่เคยเหยียบเข้ามาในห้องนี้เลย

“อ๊ะ...อ๊ะ” เท้าเจ้ากรรมดันเกี่ยวเข้ากับสายเป้ยกษที่นอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้น พุดซ้อนเสียหลักล้มลงตรงมุมเตียง อีกแค่นิ้วเดียว ตัวของเธอก็จะสัมผัสถูกตัวคนที่นอนอยู่ ทว่าหน้าแข้งที่ปกคลุมด้วย

เส้นขนก็ยื่นออกมาแตะหัวเข้าเธอเข้าให้จนได้

ช่วยเบ็ดเสร็จ...

แผ่น...เสียงในหูแฉะน่า

มันคงไม่โอเค ถ้าคุณหนูตัวยักษ์ของนมแจ่มตื่นขึ้นมาเห็นเธอ
อยู่บนเตียงของเขา

“คราย...นะ” สายไปเสียแล้ว

คนตัวใหญ่ผงกหัวขึ้น ปรี๊ดตามองมา

พูดซ้อนรีบขยับตัวลุกขึ้นยืน

ไม่นานดวงตาสีเทาอ่อนจางก็ลืมขึ้นเต็มตา ก่อนจะหรีมองมายัง
คนพูด พูดซ้อนภาวนาขอให้ห้องนี้มีมืดเกินไป ขอให้ไอ้ตัวบ้านี่สายตา
พรั่มัวกะทันหัน แต่เธอไม่ใช่แม่หมดหอมผี ถึงจะสาปไปให้ใครต่อใครเป็น
ไปตามใจชอบได้

“ป่าเข้ามาอยู่ในนี้ได้ยังไง!” น้ำเสียงจ้วงเจียในตอนแรกแปรเปลี่ยน
เป็นหวาดระแวงทันควัน

“ฉัน...” แค่อ้าปากพูดพยางค์แรก อีกฝ่ายก็ซัดขึ้นมา

“หรือว่า” คนที่อยู่บนเตียงผุดลุกขึ้นนั่ง ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมอก
ถอยร่นไปยังหัวเตียง ทำท่าเหมือน ‘กวางสาว’ ระแวงไพร

“หรือว่าอะไร”

“หรือป่าคิดจะทำอะไรต่อมิอะไรกับผม” สีหน้าสีตาคนพูด
เหมือนสวาน้อยขบเพาะที่กำลังจะถูกตาเฒ่าตันทนหากลับปลุกปล้ำ

“จะบ้าหรือ” พูดซ้อนจ้องฝายนั่นตาเขียว ยิ่งเห็นท่าทางดัดจริต
ของอีกฝ่ายแล้วยิ่งยัวะ คนอะไรลืมตาตื่นขึ้นมาก็หาเรื่องกวนประสาท
เธอเลย

“แล้วอย่าเข้ามาหาในห้องนอนผมทำไมกลางดึกกลางคืน”

“ดึกตื่นบ้านเธอนะสิ” ว่าแล้วก็เดินคุ่มๆ ไปกระซอกม่าน
หน้าต่างออก

แสงจัดจ้าพุ่งผ่านเข้ามา คนบนเตียงอุทานแล้วยกแขนป้องตา

“เห็นมัยดวงตะวันจะแยงกันอยู่แล้ว” เธอยกมือกอดอก

“ฉันเรียกเธอตั้งนานไม่มีเสียงตอบก็เลยเข้ามาดู”

“ปากก็เลยถือโอกาสบุกเข้ามาตอนที่ผมกำลังหลับนั้นหรือ”

มุขปากกระแฉีกขึ้นช้าๆ เสียงหัวต่ำในลำคอ และแววตาสอ
เลศนัยที่จ้องมองมาทำให้สองแก้มของเธอร้อน ทั้งโกรธและกระดาก
ถึงในหัวของเธอ ‘ยัง’ ไม่ได้คิดถึงเรื่องพรรคนั้นก็เถอะ แต่สิ่งที่ไอ้ตัวบ๊า
นั้นพูด เหมือนกับว่าเธอเป็นสาวใหญ่ใจแตก ที่ลอบบุกเข้ามาลั้กหลับ
เด็กหนุ่มซัดๆ

“ฉันไม่ได้คิดจะทำอย่างนั้น” พุดซ้อนโพล่งออกไป

“อย่างนั้นคืออย่างไร” เสียงย่อนถามไล่ชื่อสุดๆ แต่ดวงตา
สีอ่อนสอประกายวิบวับแม่ท่ามกลางแสงสลัว

โอ๊ย...พุดซ้อนโมโห แต่ต้องทำหน้าที่เยือกเย็นเข้าไว้ เชิดคางขึ้น
“ก็อย่างที่เธอคิด”

“จะเชื่อได้หรือไง”

เธอสุดท้ายใจเข้าลึก แหงนหน้ามองเพดาน อย่า ‘เดิน’ ไปตาม
คำพูดบ้าๆ ของใครเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นเขาจะยิ่งจะได้ใจ

“ฉันแค่จะเข้ามาดูว่าเธอยังมีชีวิตอยู่รึเปล่านั้น” บอกเขา
อย่างสงบ ทั้งที่ขมับเริ่มเต้นตุบๆ

“แค่นั้นแหละ”

“เออสิ” พุดซ้อนนินวหน้า ยกมือทำเอว นี่จะไม่ยอมหยุดจริงๆ
ไซ้ใหม่

อีกฝ่ายลึนยิ่งกว่าปลาไหลใส่สเก็ตซ์ เอนหลังพิงผนังหัวเตียง
ยกมือปิดปากหาว เปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย “ป่าไม่คิดว่ามันเข้าเกินไป
หน่อยหรือที่จะรบกวนการหลับนอนของชาวบ้านเขาอะ”

ผ้าห่มร่นลงไปกองที่เอวชายหนุ่ม เผยให้เห็นไหล่หนาและแผง

อกหนักแน่นที่ปกคลุมด้วยเส้นขนร่าไร นอกจากท่อนแขนกล้ามเป็นมัดๆ แล้ว หน้าท้องยังมีกล้ามเนื้ออีกด้วย รับรองว่าถ้าปลาบู่มานอนอาจจะน้ำลายกระฉอก

ไอ้ตัวนี้อาจจะขี้เกียจทำมาหากิน แต่คงไม่ขี้เกียจเข้าฟิตเนสเวิร์กเอาต์ หรือเขาอาจจะชอบออกไปเล่นกีฬากลางแจ้ง มองเห็นผิวนอกร่มผ้าที่คลุมแดดกว่าข้างในเด่นชัด

เวรกรรม!

เธอกำลังทำอะไรอยู่ เสมอองตู้เสื้อผ้า แทนที่จะมองห้วงมชมพูชมพู และลูกกระนาดบนหน้าท้องเปล่าเปลือยของคนบนเตียง

“สิบเอ็ดโมงบ้านฉันนะไม่เข้าแล้ว” พุดซ้อนยกแขนขึ้นกอดอก ต้องงัดโหมตโหดมาใช้

“ที่จริงเธอควรจะต้องตื่นก่อนหน้านี้ และควรที่จะไปรื้อพบฉันที่ร้านตั้งแต่ก่อนสิบเอ็ดโมงแล้วด้วยซ้ำ แทนที่จะมานอนตากแอร์สบายใจเฉิบ”

ได้ยินเธอบอก อีกฝ่ายก็ยกมือขึ้นกุมหัว ทำหน้าเนือ่วิ้วขมวด “วันนี้ร่างกายอ่อนเพลีย รู้สึกเหมือนจะป่วย สงสัยคงต้องลาป่วยหนึ่งวันแล้วละ”

งานยังไม่เริ่มยังมีหน้ามาลาป่วยอีกหรือ ดูจากท่าทางแล้ว โรคที่ว่าคงหนีไม่พ้นโรคขี้เกียจแน่ๆ

“ถ้าร่างกายจะอ่อนแอขนาดนี้ คงทำงานให้ฉันไม่ไหวซะละมัง โทร. เรียกแมนมเธอมารับได้เลย” พุดซ้อนแบ่ปาก

“หรือจะให้ฉันโทร. ให้ก็ได้นะ” ล้วงมือลงไปในกระเป๋ากางเกงหยิบมือถือขึ้นมา ตั้งท่าจะโทร. หาน้ำแฉ่ม ทำสีหน้าเรียบเฉย แต่ในใจกระหึ่มยี้มย้อย

เฮอะ...ไม่คิดว่าการกำจัดตัวปัญหานี้มันจะง่ายถึงขนาดนี้
“เดี่ยว”

พูดซ้อนซะงัก

พริบตาเดียวคนตัวสูงใหญ่ก็ลুকพรวดจากเตียง ก้าวขยายาวๆ มาถึงตัวเธอ

“อู๋ย...”

ฝ่าหม่นร่วงลงไปกองที่พื้น ทั้งเนื้อทั้งตัวของอลิณมีแค่บ็อกเซอร์ลายสตาร์วเบอร์รี่ที่รัดรั้งส่วนสัดเกือบทุกอณู ชับแน่นให้อะไรบางอย่าง ‘นูนเด่น’ เห็นชัดถนัดถนี่

ภาพที่เห็นทำเอาคนมองหน้ามีดกะทันหัน เธอเห็นตัวเปียกชุ่มกางเกงในวิ่งไปรอบๆ บ้าน ไม่รู้ตั้งกี่พันครั้ง แต่พอเห็น ‘ของคนอื่น’ จังๆ มือไม้เหมือนจะคัน...เอ๊ย...อ่อนเปลี้ยขึ้นมาเฉยๆ

หรือเมื่อคืนเขาไม่ได้อาบน้ำ ทำให้ภูมิแพ้ความใสโครกของเธอกำเริบ

“ป่าจะโทร. หานมแจ่มไม่ได้”

เสียงห้วนๆ ทำให้เธอละลายตาจากลูกสับปะรดมาที่ใบหน้าบุดบั้งของคนพูด พุดซ้อนสุดหายใจลึกข่มอาการใจสั่น ถลึงตาใส่เขา “ถอยออกไปนะ”

“ไม่ถอย” ไม่ว่าเปล่า เค้ายังขยับเข้ามาใกล้อีก

“ห้ามโทร. หานมแจ่ม”

“ทำไมฉันจะโทร. ไม่ได้ ในเมื่อเธอไม่เต็มใจที่จะทำงาน”

“ใครบอกว่าไม่เต็มใจ” ใจวู่วามแสบะยี้ม ก้าวเข้ามาประชิด

คิดเธอว่าจะทำอะไรเธอได้ “เธอจะทำอะไร” พุดซ้อนบักหลัก

แหงนหน้ามองเขา

น้ำเสียงและสายตาทิฆาตที่ใช้ได้ผลกับหลานชายไม่ระคายเคืองหนังหนาๆ ของเด็กโข่งตรงหน้าสักนิด

หรือว่านายโคเถื่อนนี่เกิดบ้าเลือด คิดจะฆ่าเธอหมกห้องนอนดวงตาสีเทาอ่อนหลบลง ชวนให้เธอลดสายตาดำลง จากลอนกล้ามเนื้อ

หน้าห้อง ลงไปถึง...หัวใจของพุดซ้อนเต้นผิดจังหวะเมื่อนี้วเรียวยาว
เกี่ยวเข้ากับขอบเอวบ็อกเซอร์ของตัวเอง

“หยุดนะ” พุดซ้อนถลึงตาใส่เขา

รอยยิ้มอ่อนๆ ระบายบนริมฝีปากอิมเต็ม ลักยิ้มนุ่มลึกลงเล็กน้อย “หยุดอะไร”

“หยุดสิ่งที่เรากำลังจะทำ”

“เอ๊ะ ป่านี้อย่างไหน” คนพุดหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“จะรีบแก้ผ้าอาบน้ำก็ยังไม่ยอมมาห้ามปรามกันอยู่ได้” ใบหน้ากวนโมโหโน้มลงมาใกล้ กระซิบที่ข้างหูเธอเบาๆ “ผมเนี่ยอยากจะทำ ‘บริการ’ ป่าใจจะขาดอยู่แล้ว”

เสียงต่ำพราวของเขาทำให้หัวใจเธอเต้นผิดจังหวะเล็กน้อย คำว่า ‘บริการ’ ฟังดูคลุมเครืออย่างไรชอบกล

มือใหญ่คว้าผ้าเช็ดตัวที่แขวนอยู่ที่ตะขอบนผนังข้างศีรษะเธอ พุดซ้อนชะงัก จิกตาใส่ดวงตาสีเทาอ่อนที่กำลังทอประกายขบขันของอีกฝ่าย

“ถ้าป่ายังไม่ขยับจากประตูห้องน้ำ ผมจะถือว่าป่าอยากดูผมแก้ผ้าจริงๆ นะเธอ”

เธอทำคอแข็ง จ้องมองอีกฝ่ายตรงๆ “ฉันให้เวลาเธอแค่สิบห้านาทีเท่านั้นนะ ถ้าไม่เสร็จก็เตรียมตัวเก็บของกลับบ้านไปได้เลย”

พุดซ้อนเดินออกจากห้องนอน พ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ใ่ว้ว บ้าอาจจะทำให้เส้นเลือดฝอยในหน่วยตาเธอแตกเอาได้ง่ายๆ ยกมือบีบนิ้วตื้นคอ เห็นที่อีกไม่นานเธอคงได้ใช้บริการแม่ปลาบู่ทองนวดแผนไทยแทนคุณนายรอยเสียดะมั้ง

ใ่ว้วบ้าเดินเอื่อยๆ ออกจากบ้าน ถึงแสงแดดจะแผดร้อนกว่าที่ที่เขาเคยอยู่สักหน่อย ทว่าก็ทำให้เขากระปรี้กระเปร่าสดชื่น พอ

อาบน้ำแร่ตัวเสร็จ เดินลงมาจากบ้านก็ไม่เห็นยัยป่าหน้าโหดแล้ว

เอเลน เฝิง หรือ อลิณ ยกแขนบิดขี้เกียจ ก่อนจะได้กลิ่นแปลกๆ ล่องลอยมาตามลม เขาหยุดยืนหน้าอาคารชั้นเดียวที่มีควันพวยพุ่งออกมา ได้ยินเสียงพูดคุ้ยจ้อกแจ้กมาจากข้างใน

“เอ๊ๆ เเร่งมือกันหน่อย เดี่ยวคุณพูดเดินเข้ามายังไม่เสร็จ งานนี้มีฎีก่ายกครัว ตัวใครตัวมันนะยะ”

“ฉันโซลกพริกแห้งจนมือจะพังอยู่แล้ว”

“ถ้าไม่อยากหุงฟงไปอีกอย่างหนึ่งก็รีบทำเข้าเถอะยะ”

ชายหนุ่มเยียมหน้าเข้าไปมองเด็กสาวที่กำลังหันมองมาทางประตู และชะงัก

“อู๊ตตาย”

“ยะ ตายแน่ ถ้าไม่...โอ๊ะ” ผู้ชาย? ตัวผมมเกร็งที่กำลังยืนทำสะพานกระดกกันทำตาโต ใบหน้าบูดบึ้งแปรเปลี่ยนเป็นตกตะลึงพริ้งเพริด

สองคนนั้นจ้องมาที่อลิณ ก่อนที่ลูกตาทั้งสองจะกวาดมองโลมเลียไปทั่วทั้งตัว

“เพิ่งรู้ว่าเทพบุตรก็เดินดินได้” ดวงตาของคนพูดเป็นประกายเรืองรองยิ่งกว่าหลอดไฟนีออนที่เพิ่งเปลี่ยนใหม่

ถ้าไม่เคยชินกับสายตาดำจับจ้องของคนอื่น ตามประสาคนมีเช็ทซ์แอปพิลสูงตั้งแต่ลิ้มตาดูโลกแล้วละก็ งานนี้ต้องมีขนลุกขนพองกันบ้าง

“มาจากสวรรค์ชั้นไหนจะพ่อคุณ” ผู้ชายไม่จริงคนนั้นนั่งดูสายตาจากชาวอนของเขาขึ้นมาองหน้า

มุมปากของอลิณยิ้มออก แจกจ่ายยิ้มอ่อนๆ ให้ทุกคนที่อยู่บริเวณนั้น

“มาจากสวรรค์ดงมะม่วงแถวๆ นี้ละ” บอกกล้วยหัวเราะ มองซ้ายมองขวาหาคนที่เพิ่งลากเขาลงจากสวรรค์เมื่อสัก กำลังฝันถึงนางฟ้า

ผมบลอนด์แท้ๆ ตีนมาตันเจอคุณป้าหน้าหงิกได้ยังไงไม่รู้

“มาหาใครหรือจ๊ะ”

“ผู้หญิงที่ชื่อพุดซ้อนอยู่มั๊ยจ๊ะ” เขาส่งยิ้มให้เด็กสาวคนนั้นและพุดจ๊ะจำเลียนแบบ

ฝ่ายนั้นทำหน้าเขิน แต่นัยน์ตาลุกวาว แอกตึงจัดว่าใช้ได้ แต่ยังไม่ไกลเกินมาตรฐานของเขา

“หรือว่าพี่จะเป็นเด็กใหม่ที่พี่ปลานู๋พุดถึง”

พนักงานสองสามคนเริ่มเมียงมองมาอย่างตั้งใจ “ฉันชื่อบ๊องก็เป็นคนงานที่นี่จ๊ะ ส่วนนี้เจิมแดง หัวหน้าคนครัว”

“ฉันไม่ได้เป็นหัวหน้าคนครัวแล้วอะ” เจิมแดงแย้ง

“ฉันเลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการฝ่ายอาหารไปแล้ว”

อลิณเล็กคิ้ว อีกฝ่ายจะเป็นอะไรเขาไม่ได้สนใจแม้แต่น้อย ถึงอย่างนั้น...ก็ยิ้มตอบสองคนนั้นอย่างมีมารยาท

เป็นเด็กใหม่ทำตัวกว้างไป ใครจะถือหาง

“แล้วฉันจะหาคุณพุดคนนั้นได้จากที่ไหน”

“เดี๋ยวฉันพาไป” ว่าแล้วเด็กสาวก็อาสา ลูกชิ้นทอดผัดกั๊กเนียนทันควัน เดินนำหน้าเขาออกมา ไม่วายได้ยินเสียงเจิมแดงลอยตามหลัง

“นั่งบ๊อง อย่าหาหยหน้าไปเลยนะจ๊ะ”

เด็กสาวพาเขาเดินเลี้ยวผ่านทางเดินสั้นๆ ไปยังศาลาไม้สองชั้นรอบๆ ศาลาเต็มไปด้วยต้นไม้ร่มรื่น “ปกติคุณพุดจะอยู่แถวโต๊ะแคชเชียร์นั่นแหละจ๊ะ”

เขากวาดสายตามองไปรอบๆ แล้วก็หยุดลงที่เคาน์เตอร์ไกลออกไป เห็นใครบางคนนั่งอยู่ตรงโน้นจริงๆ ทว่าคนข้างตัวชะงัก

“ฉันส่งพี่ได้แค่นี้แหละนะ” บ๊องก็ส่งยิ้มให้ก่อนที่รอยยิ้มจะเจือปนลงเมื่อชำเลืองมองคนที่นั่งไกลออกไป “ต้องรีบกลับไปทำงาน”

หรือไม่อยากจะเผชิญหน้ากับใครกันแน่ อลิดนัยก์ไหล่ เดินเอื่อยๆ
ตรงไปหาเป้าหมายที่กำลังก้มหน้าก้มตากับการ ‘จัดระเบียบ’ ข้าวของ
จุกจิกบนโต๊ะ ไม่รับรู้การมาถึงของเขา

ครี๊ด ครี๊ด ครี๊ด

เขาเดินไปลากเก้าอี้ตัวหนึ่งออกมาจากโต๊ะทางซ้าย แล้วนั่งลง
หน้าโต๊ะทำงานของยัยป้าที่หลุดเข้าไปเข้าไปในมิติที่หก ตอนนั้นละ
เจ้าตัวถึงได้เงยหน้าขึ้น

ดวงตาคมกริบเหลือบมองเขา อลิดนัยก์สีกเย็น...สบายไปตั้งแต่
โคนผมจดปลายเท้า เขากางแขนขาออก ดึงพัดลมตัวใหญ่ให้หันมาจ่อ
หน้า ใบพัดที่กำลังหมุนตัววูๆ เป่าลมปะทะใบหน้า เส้นผมของเขาปลิว
ลูไปข้างหลัง

นั่งตากพัดลม ปรายตามองอีกฝ่าย คิ้วยัยป้าขมวดเมื่อลูกตา
จับอยู่ที่กางเกงขาสั้นที่เขาสวม เขายกขาไขว่ห้าง ซายกางเกงแพ้นั้น
ใหม่ล่าสุดจากรันเวย์รันขึ้นไปอีกคืบหนึ่ง

คิ้วยัยป้าย่นเข้าหากันใหญ่...

เขาส่งยิ้มโปรยเสน่ห์ให้เมื่อทั้งสองสบตากันในที่สุด อีกฝ่ายยิ่ง
ทำหน้าบูดบึ้งกว่าเดิม

หรือยัยป้าหน้าพิตบูลจะไม่สะเทือนกับขาอ่อนของเขา สายตา
เย็นชาประดุจธารน้ำแข็งบนดาวอังคารเกือบทำให้เขาเสียความมั่นใจ
ในเช็ทซ์แอปฟีลของตัวเอง

“เธอมาสายไปเจ็ดนาที”

อลิดนัยศอกเท้ากับขอบโต๊ะ “มาช้าดีกว่าไม่มาเลย” มุมปาก
ของเขาแถมกว้างออกเมื่อคุณป้าส่งสายตาน่ากลัว ‘ขั่นกว่า’ ก่อน
ลงมือจัดกองกระดาษที่เป็นระเบียบอยู่แล้ว

อลิดนัยเอื้อมมือออกไปคู้ยเขี่ยปากกาที่เสียบอยู่ในกระบอกลوحة
ที่เรียงจากสี่เหลี่ยมไปอ่อนแล้วนิ้วหน้า ความเป็นระเบียบของมันทำให้

คนไม้คั้นมืออย่างไรชอบกล หยิบสีด้าที่หัวแถวมาวางไว้ระหว่างสีเขียว กับสีเขียวย่อน หยิบสีเหลืองไปผสมกับกลุ่มสีน้ำตาล

“ป่าต้องการให้ผมรับใช้อะไรไม่ทราบ”

ดวงตาโหดๆ ที่จับจ้องที่มือเขาตวัดขึ้นมาสบตา เขาเห็นเส้นเอ็น ที่ลำคอเนวลเนียนเครียดขึงขึ้นเล็กน้อย

“ฉันบอกเธอแล้วว่าฉันไม่ได้ชื่อ...”

“ก็ได้อะ” เขายกมือทำท่ายอมแพ้ม...ก่อนจะตั้งใจพูดใหม่ “คุณป่า พุดซ้อนต้องการให้ผมทำอะไร”

พี่...ถ้าเขาหลบไม่ทันคงถูกสายตาคูณป่าบาดข้างแก้มไปแล้ว คนที่ยืนอยู่หลังโต๊ะทำงานหรือตามอง อลิณเล็กคิ้ว หลบตา ปิดเศษฝุ่นที่ขอบคอเสื้อ แล้วเหล่ตาขึ้นมอง

“งานในครัว”

“งานในครัว?” ริมฝีปากของเขาบิดเบ้ อย่างเขานี้จะต้องเป็น... นายกันครัว ถ้าเอาเขามาเป็นฟรีเซนเตอร์ร้านแจ๊ซฮอนก็ว่าไปอย่าง

“วันนี้ในครัวขาดคน นายต้องไปทำหน้าที่แทนชั่วคราว แล้วฉัน ค่อยดูว่านาย...” ดวงตาคมกริบตวัดมองเขาอย่างประหมัดและปรามาส พร้อมๆ กัน

“...พอจะทำอย่างอื่นที่พอเป็นประโยชน์ได้บ้างรีเปล่า...”

โชคดีที่เขาคุ้นเคยกับสายตาเหยียดหยามของสมาชิกตระกูลเผิง และพ่อบังเกิดเกล้า จึงไม่ค่อยรู้สึกระคายเคืองผิวหนังชั้นนอก

“ค่าจ้างสามร้อยบาทต่อวัน”

“จะไปพอกินอะไรกัน” หันหน้ากลับไปจ่อพัคลม บอกเรื่อยเฉื่อย

“มาทำงานทุกวัน ไม่ถูกตัดเงินเดือน อาหารสองมื้อ ไม่เที่ยว ไม่ใช้สุรุษสุร่าย ทำไม่จะไม่พอ”

“โอ้เอ๊ย” เขาถอนใจเฮือกใหญ่ “ชีวิตเหี่ยวเฉาตาย”

“เพิงขาดองลู่งข้าง ร้านคาราโอเกะห้องโถ้ชอยถัดไป ช่วงนี้เขา

มีโค-โพรโมชัน” ยัยป่าบอกเรียบๆ

“คาราโอะเกะโชว์โมงละร้อย แถมข้างกระบี่บโรงหนึ่งไห” ปากว่า สองมือและสองตาของยัยป่าเริ่มเรียงปากกาในกระบอกโลหะที่เขาคุยเขี่ยเมื่อกี้ โล่เฉดสีจากเข้มไปอ่อนเหมือนเดิมปะ๊ะ

“เธอกินอยู่ใช้สอยคนเดียวก็คงไม่เป็นอะไรหรอกมั้ง” เจ้าตัวยังไม่เหลือบแลมาทางเขาแม้แต่น้อย รวากับว่าไอ้ปากกาสีๆ พวกนั้นน่าสนใจกว่าใบหน้าของเขา

หี...เขาไม่คู้้น ไม่ชอบใจที่ถูกใครหมางเมิน โดยเฉพาะเพศตรงข้าม แม้ว่ายัยป่าพิตบูลจะเข้าช่วยหญิงสาวที่เข้าสู่วัยทองก่อนกำหนดก็เถอะ

“ป่าไม่คิดบ้างหรือว่าผมอาจจะต้องการเงินส่งเสียลูกเมียที่ซุกเอาไว้”

ขวับ! ยัยป่าเงยหน้าขึ้นจากปากกาในมือ ดวงตาฉายแววฉงนสนเท่ห์แวบหนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นถมึงทึงเหมือนเดิม ทว่านั่นไม่ใช่สิ่งเดียวที่เขาเห็น

อา...วันนี้ใบหน้าของป่าดูเนียนๆ ไม่ได้มันย่องเหมือนเมื่อก่อน ผมดำขลับมัดรวบไปข้างหลัง เผยให้เห็นหน้าผากรูปหัวใจเกลี้ยงเกลา ดวงตาจั่ววรววกับนิล บอกความ ‘ดูร้าย’ แต่ก็ยังไม่ทำให้เขาหวาดกลัวอู้อยู่ดี

“ผมเกลียดอากาศครึ้น แคมในคริวยังดูไม่ปลอดภัยอีกต่างหาก ถ้าเกิดผมถูกทำมิตีมีร้ายขึ้นมา จะมีหน้ากลับไปหานมแม่มาได้ยังงั”

คุณป่าเ้มปากเข้าหากัน รูจมูกเล็กๆ บานออกเล็กน้อย ปรายตามองซากางงที่เขาสวม “งั้นเธอกี่แต่งตัวล่อเสื่อล่อตะเข้ให้มันน้อยลงสิ”

“แน่ะๆ” อลิดนหัวเราะในลำคอ “อย่าบอกนะว่าป่าก็แอบเหล่ขาอ่อนผมเหมือนกัน”

สองแก้มของอีกฝ่ายระเรื่อ ไม่รู้ว่าเพราะด้วยความโกรธหรือซัด
เขิน ริวแดงๆ อย่างน้อยบนสองแก้มสีมะปรางก็บอกให้รู้ว่าป้ามีอาการ
ร่วม ไม่ได้เมินเฉยต่อเขา

“ตกลงจะทำหรือไม่ทำ” คนพูดทำเสียงขุ่น

“ถ้าไม่ทำก็เก็บของกลับบ้านไปเลย”

อะร้าย... เพิ่งมาถึงแท้ๆ เอาแต่จะไล่เขา

แต่เสียใจด้วยนะ ระหว่างบ้านกับที่นี่ ที่นี้ยังน่าอยู่มากกว่า
นิดหนึ่ง เรื่องอะไรที่เขาจะอยากกลับไปให้ตาแก่บ่นจนหูชา แล้วยังคง
เรื่องอื่นๆ ที่กำลังรอเขาอยู่อีก...

“อย่ารีบร้อนนักสิป้า ผมเพิ่งจะมายังไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงเลย”
อลิทหันมาประนีประนอม “สามร้อยก็สามร้อย แต่ป้าไม่คิดเหนื่อย
เหร่อว่ารูปร่างหน้าตาอย่างผมนี่ไม่ควรถูกตาวนเกรดไปเป็นนายกัน
คริว”

“อย่ารีบร้อนนักซี้” ยัยป้ายิ้มหวานให้เขา แต่เป็นรอยยิ้มแบบ
น้ำผึ้งอาบยาฆ่าหญ้า

“ในเวลาสองเดือนนี้ ถ้าเธอทำตัวดีก็คงไม่ต้องถูกเก็บตัวไว้เป็น
นายกันคริวตลอดหรอก” คนพูดแสรังทำท่าครุ่นคิดเล็กน้อย

“บางที่เธออาจจะไม่ต้องอยู่นานขนาดนั้นก็ได้อ เพราะเธออาจ
จะต้องหอบข้าวของกลับบ้านไปก่อนเวลา”

ยัยป้าแหยะยิ้มเหยิ่มเกรียม... น่ากลัวจังเลย

“อีกอย่างถ้าเธอต้องมาทำงานที่นี่ ฉันบอกไว้ก่อนเลยว่าเธอจะ
ไม่มีอภิสิทธิ์อะไรเหนือกว่าคนอื่น” ว่าแล้วก็เสียบปากกาด้ามสุดท้าย
ลงในกระบอกล

“ถ้าเกิดเธอไปไม่ว่าที่บ้านรำรวยอุ๊ฟูแล้วละก็ เธอก็เก็บของออกไป
ไปได้เลย เพราะฉันไม่ต้องการให้คนอื่นฯ ปฏิบัติกับเธอพิเศษกว่าคน
อื่น มันจะทำให้เสียระบบในที่ทำงาน”

ถึงอย่างนั้น...คุณชายที่กำลังตกยากเช่นเขาก็ไม่ย่อท้อ
อลิณยิ้มเย็น อยู่ที่ไหนก็คงน่าสะพรึงน้อยกว่าอยู่ที่บ้าน เรื่อง
อะไรเขาจะไปจากที่นี่...อย่างน้อยก็ตอนนี้

“แล้วต้องทำยังไงถึงจะได้เลื่อนขั้น” เขาหรีตามอง

“ของแบบนี้มันต้องลำบากไต่เต้ากันหน่อย”

“ไต่เต้า?” อลิณเลิกคิ้ว ‘ไต่เต้า’ คราวนี้เขางงจริงจัง

ไต่...เต้า มันลำบากตรงไหน เคยลองไต่เต้ามาตั้งแต่อายุสิบสี่ก็
ไม่เห็นมีปัญหา โดยไม่ได้ตั้งใจ ลูกกะตาของเขาเลื่อนตำแหน่ง
ซึ่งขังลงมาที่คอของอีกฝ่าย ก่อนต่ำลงไปจากไหล่ลาร้า และส่วนที่ต่ำ
กว่านั้น

ส่วนที่หนุนเด่นขึ้นมาทิ่มตาทิ่มใจ

อา...เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่า ยัยป่าพิตบูลนี่ก็...

พริ้ม...

เขาเห็นเปลวไฟร้อนแรงสว่างขึ้นมาในดวงตา ยัยป่าบอกเสียง
เย็นยิ่งกว่าธารน้ำแข็งบนดาวอังคาร

“ฉันไม่ได้หมายถึงอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย”

แล้วมันหมายถึงอะไร เขาเงยหน้ามองเพราะยังไม่เข้าใจกระจ่าง
เสียงแหลมๆ ก็แว่วมาให้ได้ยิน

“คุณพูดคะ” สาวใช้หน้าเป็นคนที่เขาจำได้ว่าชื่อแม่ปลาบู่ทอง
ส่งเสียง ก่อนที่จะกึ่งวิ่งกึ่งเดินตรงมา “คุณป้าตรมาคะ”

“อ้าวเหวอ” พอได้ยินชื่อของคนที่มาหา ใบหน้าตึงเปรี๊ยะของ
คุณป้าก็คลายออก ดวงตาดมิงมึงที่แปรเปลี่ยนเป็นทอประกายสุกใส

“คุณนายรวยเลยให้พี่ปู้มาตามคะ”

คุณป้าขยับลงจากเก้าอี้ หันมาส่งสายตาคงใจให้อลิณ “กลับ
ไปที่ครัวได้แล้ว ไปบอกเจ้มดแดงว่าวันนี้เธอจะมาทำงานแทนเปรี๊ยะ”
ว่าแล้วร่างอวบอิมก็เดินนวนนาดผ่านหน้าเขาไป

อลิณเดินทอดน่องกลับมาที่อาคารชั้นเดียวที่เรียกว่าโรงครัว เสียงอะอะเจี๊ยบหายไป เหลือแต่ควันไฟลอยกรุ่นไปทั่ว หนุ่มสาว คนครัวออกมานั่งรวมตัวกันที่ 'โซฟา' ทำจากไม้หน้าตาแปลกๆ ได้ร่ม ไม้ใหญ่ข้างนอก หูแว่วทำนองเพลงแรปดังมาจากวิทยุเก่าขลังที่น่าจะ ถูกเก็บไว้ที่พิพิธภัณฑ์มากกว่าจะเอาออกมาใช้

เด็กสาวที่อึ้งก็หย่อนหน้าขึ้นมองมาที่เขาเป็นคนแรก “พี่ไปเจอ คุณพูดเป็นยังไงบ้างจ๊ะ”

ทุกคนบนโซฟาหยุดกินอาหารแล้วหันมองมาที่เขา

อลิณเลิกคิ้ว “เขาบอกให้ฉันมาทำงานแทนคนชื่อเปรี๊ยะ”

เท่านั้นคนถามก็หัวเราะคิกคัก “นั่นก็หมายความว่าพี่จะได้เข้ามาทำงานประจำในครัวนะสิ”

งานประจำอะไรอะ หี่...แค่ตอนนี้เท่านั้นหรอก ภายในสองเดือนนี้ เขาจะต้อง 'ไต่เต้า' ขึ้นไปอย่างที่คุณป้าเสนอแนะให้ได้แน่นอน ถึงไม่รู้ จะได้อี้อะไรไหนก็เถอะ

“พ่อเทพบุตรสุดหล่อ” เจิมแดงเรียก “หิวรียัง มากินข้าว กินปลาสิจ๊ะ เตี้ยวรถชนปลาร้ามาจะได้มีเรี่ยวแรงแบกหาม”

พอพูดถึงอาหารเขาก็รู้สึกหิวขึ้นมา ตั้งแต่เช้าก็ยังไม่มื่ออะไรตก ถึงท้องเลย มีน้ำละ...สมองถึงไม่ค่อยเล่น เถียงยัยป้าพิตบูลไม่ค่อย หัน

“เอ้านั่งๆ” เจิมแดงจัดแจงให้คนอื่น ๆ ชยบที่ทางให้พนักงาน ใหม่

อลิณยืนนิ่งพิจารณาอาหารในงาน หน้าตาของพวกมันดูแปลกๆ ไม่น่าไว้ใจ ทว่ากระเพาะของเขากำลังร้องโอดครวญโครกคราก อีกอย่างเขาก็อดคิดเข้าเมืองตาหลิ่ว ต้องหลิ่วตาตาม...อย่างทีนมแจ่ม เคยสอนไว้

“วันนี้เรามีลาบปลาดุกกับเนื้อแดดเดียว พี่กินเผ็ดได้มั๊ยจ๊ะ”

บึ้งก็ถามอย่างมีน้ำใจ

“กินเสร็จแล้วก็มีส่วนมากให้รับประทานเป็นของหวานด้วยนะจ๊ะ”

อาหารนั้นไม่เท่าไรหรอก แต่อย่างหลังนี้น่าสนใจมากกว่า อลิณขยับลงนั่ง แล้วขอบอกขอใจอีกฝ่าย เขาชอบกินอะไรหวานๆ

“ทำไมจะต้องตามฉันไปหา” พุดซ้อนเดินตามปลาบู่กลับ
ไปที่บ้านพลางออกปากถาม

บอกเลยว่าที่เดินหนีออกมาเพราะกลัวว่าถ้ามองหน้าใครบางคนนานกว่านี้ ตบะของเธออาจจะแตกชาน ลูกชิ้นมาบันดาลโทสะ เอาพื้นหน้าเฉาะกบาลวัวบ้างตัว

“คุณบัตรมหา แต่ไม่ได้มาคนเดียวอะ พาเพื่อนมาด้วย”

“ใคร”

“เหอะๆ” ปลาบู่ยิ้มแหย “อันนี้ก็รู้เหมือนกันอะ แต่ว่ามันรถคันเบ้อเริ่มมาจอดหน้าบ้าน”

รถที่ผ่านไปเข้ามาในจอเรตินา กินพื้นที่หน้าลานปูน กลบรัศมีอู่แก๊งของเธอมืด ใ้ว...เบนทีลีย์คันงามสองประกายเจิดจ้าทำแดดยามสาย รถนะไม่ได้คันเท่าบ้านหรือก แต่ราคาคงจะซื้อดงบุษบาพร้อมที่ดินได้หลายหลัง

“รถทั้งคันนี่เงาแวบเลยนะคะ” สาวใช้มองรถตาเป็นประกาย พุดซ้อนส่ายหน้า รถคันไหนก็เงาแวบทั้งนั้น ถ้าเกิดได้มีโอกาสจอดประชันโฉมกับอู่แก๊งของเธอ

ถึงไม่ค่อยจะชอบสาระแนเรื่องชาวบ้าน แต่ก็ซึกจะอยากเห็นหน้าเจ้าของรถคันงามคันนี้สักหน

เสียงคุณนายรวยหัวเราะลอมลอมออกมา “เหม ไม่เจอหน้ากันนาน มาหาที่กินข้าวของมาฝาก ป้าละไม่รู้จะเกรงอกเกรงใจยังไงแล้ว

นะพ่อปัดร”

พูดซื่อซื่อเมื่อได้ยินเสียงเจรจาของคนเป็นแม่

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจแล้วครับ” ปัดรว่ากลัวหัวเราะ

“เอาของมาฝากป้ารววยก็เหมือนกับซื้อของมาฝากญาติผู้ใหญ่ ป้ารววยไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ”

ทุกครั้งที่ลูกชายคุณนายศรีโผล่หน้ามากก็ไม่เคยมามือเปล่า หอบเอาของชิ้นเล็กชิ้นน้อยมาฝากเสมอ หลังจากที่ลูกน้องสาวคนรองของพูดซื่อหันกลับไปแล้ว ปัดรก็หายหน้าหายตาไปพักใหญ่ ได้ข่าวว่าหนีไปเลียแผลใจถึงไซต้งานที่ประเทศเพื่อนบ้าน

“อ้าว...นั่นยังพูดมาแล้ว”

เธอเยี่ยมหน้าเข้าไป ส่งยิ้มทักทายหนุ่มตี๋ทายาทบริษัทก่อสร้าง ก่อนจะชะงักเมื่อช่างๆ เขามีใครอีกคน... ตาคมกริบของผู้ชายคนนั้นพุ่งตรงมาที่เธอ พูดซื่อชะงักเล็กน้อย...

“มาๆ มานั่งตรงนี้”

“แม่เรียกฉันมาทำอะไรหรือ” พูดซื่อหันมากระซิบกระซาบกับคุณนายรววย มองผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นด้วยหางตา นึกระแวงขึ้นมาหรือว่าคุณนายจะหาเรื่องพาใครสักคนมาดูตัวเธออีก ใจเธอก็นอนใจเพราะคิดว่าแม่จะลืมนึกความตั้งใจนี้ไปแล้ว

คุณนายรววยไม่ได้ตอบทันทีทันใด แต่หันมาแนะนำ “นี่พ่อเลี้ยงซัซ เพื่อนของพ่อปัดร”

พูดซื่อหันไปเมียงมอง คุณซัซส่งยิ้มอ่อนๆ มาให้ ประเมินจากสายตา आयुชานามน่าจะมากกว่าเธอ ใบหน้าหล่อเหลา ดูดี ท่าทางภูมิฐาน แบบที่คุณนายรววยโปรดปราน...

อย่าบอกนะว่าพ่อหนุ่มใหญ่รายนี้คือเป้าหมายล่าสุดของแม่เธอ

“แล้วนี่ก็พูดซื่อ ลูกสาวคนโตของฉันเองจ้า” แนะนำเธอเสร็จ

สรรพ แล้วคนเป็นแม่ถึงได้ขยายความ “คือพ่อเลี้ยงซัซเขาเป็นเพื่อนกับพ่อปัตตระนะ”

แต่นั้นก็ไม่ได้ทำให้พูดซ้อนกระจ่างใจขึ้นมาแม้แต่น้อย กระทั่งปัตตระพูดขึ้นนั้นละ

“จริงๆ พ่อเลี้ยงเป็นลูกค้าเก่าแก่ของผมเอง บริษัทของผมเคยรับเหมาก่อสร้างรีสอร์ททางใต้ให้พ่อเลี้ยงหลายที่นะครับ” ปัตตระอธิบายก่อนที่เจ้าของชื่อจะพูดขึ้นเสียเอง

“วันนี้ผมพาพ่อเลี้ยงมาขอความช่วยเหลือจากป้ารววย”

“ความช่วยเหลือ?”

“ครับ” คราวนี้พ่อเลี้ยงเป็นคนตอบเสียเอง ถึงรอยยิ้มจะทำให้รอย่นที่ขอบตาลึกขึ้น แต่ส่งให้ใบหน้าโดยรวมของเขาดูเด็กลงไปหลายปี และสายตาของเขายังคงวนเวียนอยู่ที่เธอ

“ผมกำลังมองหาที่ดินทำเลดีๆ ที่ปากช่อง พอดีได้คุยกัน ปัตตระเลยบอกว่าคุณนายรววยน่าจะให้คำแนะนำที่ดีได้”

“คุณนางคุณนายอะไกรกัน เรียกฉันว่าป้ารววยก็ได้” คุณนายรววยโบกพัด “จริงๆ ไ้เรื่องที่ดินแถวปากช่องนะ ฉันก็พอมีคนรู้จักอยู่บ้าง”

ลุงอ่ำ ญาติทางแม่ของเธอเป็น อบต. อยู่แถบนั้น หลังจากวางมือจากร้านแจ่วฮ้อน คุณนายรววยก็ไม่ได้กลับบ้าน นอนเปียแฉ้วเล่นเฉยๆ และยังมีงานอดิเรกอีกอย่าง นั่นคือเป็นนายหน้าค้าที่ดิน

สองปีก่อนแม่ของเธอประสบความสำเร็จจากการเป็นนายหน้าค้าที่ให้เศรษฐีในตลาด ได้เงินเป็นค่าน้ำจืดน้ำใจมาไม่น้อย

“แล้วทำไมถึงอยากได้ที่ที่ปากช่องล่ะจ๊ะ จะเอาไปทำรีสอร์ทหรือ?”

“ไม่ใช่หรอกครับ” พ่อเลี้ยงซัซหัวเราะ เสียงหัวดำของเขากังวาน

“คืออย่างนี้ครับ ผมกำลังคิดจะสร้างบ้านพักตากอากาศที่

ปากช่อง ปีที่แล้วผมพาลูกๆ ไปเที่ยวเขาใหญ่ พวกแกติดใจกิจกรรมกลางแจ้งแถวนั้นมาก ผมว่ามั่นคงดีถ้าจะมีบ้านที่นั่นสักหลัง” คนพูดบอกเรื่อยๆ เหมือนไม่ได้เป็นการโอ้อวดแต่อย่างใด

“ผมสนใจที่ดินอยู่หลายที่ พอดีกับที่บัตรพูดถึงคุณนาย...เอ๋อ...คุณบ๊า ผมก็เลยมารบกววนในวันนี้ครับ” ท่าทางของซัชแลดูสุภาพ ทว่าก็ไม่ได้ถึงขนาดนุ่มนวลเหมือนอย่างหนุ่มตีที่พาเขามา

ความน่าเกรงขามของคนเราคงเจริญเติบโตไปตามอายุขัยจริงๆ

“ไอ้จะให้ช่วยดูๆ นะฉันก็ไม่มีปัญหา แต่อีกไม่นานฉันคงต้องบินไปเมืองนอก อาจจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้มาก”

“อย่างนั้นหรือครับ” ลุ่มเสียดของพ่อเลี้ยงบอกความเสียดาย ทว่าคุณนายรวยก็มิได้ปล่อยยให้หนุ่มใหญ่รูปงามนั่งหน้าหงอยนาน “แต่ไม่ต้องห่วงหรอกนะ” แม่ของพูดซ้อนโบกพัดในมือ “ถึงฉันไม่อยู่ ยัยพุดน่าจะช่วยดูๆ ให้ได้”

“อะ?” โหงหวายมาออกที่เธอ “แล้วทำไมต้อง...” พุดซ้อนเหลือบมองคนเป็นแม่ที่ไม่ได้เหลือบแลมาทางเธอแม้แต่น้อย สองตาดจ้องอยู่ที่พ่อเลี้ยงตาเป็นมัน ยังพูดไม่ทันจบประโยค คุณนายรวยก็สวนขึ้นมา

“ใช่...ครั้งที่แล้วแกก็ช่วยจัดการเรื่องที่ดินยัยสอง คนรู้จักที่บ้านท้ายซอย”

นั่นเพราะใช้ว่าเธอมีน้ำจิตน้ำใจ เธอได้เงินค่านายหน้ามาต่างหาก ได้เงินตั้งเป็นแสนๆ ใครไม่ทำก็บ้าแล้ว กับญาติพี่น้องครอบครัว เธอไม่เคยปฏิเสธ แต่เธอไม่ใช่แม่พระที่จะหยิบยื่นน้ำใจให้มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้เสียหน่อย

“แต่ฉันไม่คิดว่า...” ปากของคนเป็นแม่โฉบลงมาข้างหู “งานนี้พ่อเลี้ยงเขาทุ่มไม่อั้น หน้าเบอร์เซ็นด์จากราคาที่”

“หมายความว่าไง” พุดซ้อนหันไปมองหน้าคนเป็นแม่ ถ้ามด้วยสายตา

คุณนายรวยยิ้ม ทำที่เอาพัดปิดปาก “เจ็ดหลักไม่หักซึกกะบาท”

จริงระอะ สองตาของเธอเบิกกว้างออก สมองคิดคำนวณอย่างรวดเร็ว กุ้งกิ้งๆๆ แทะได้ยินเสียงเงินไหลเข้าบัญชีธนาคารของเธอ ภาพร้านแจ่วฮ้อนที่กำลังจะต่อเติมใหม่แวบผ่านเข้ามาในหัวของเธอในพริบตา

“ไม่คิดว่าจะอะไรหะครับ” ชัชเอ่ยปากถาม “ถ้าหากว่าคุณพูดไม่สะดวก...”

เธอรีบเก็บความละโมภเอาไว้ข้างใน ก่อนจะบอกออกไปด้วยท่าที่สงบ “มันไม่ใช่อย่างนั้นหะครับคะ”

จะว่าเธอเป็นคนเห็นแก่เงินก็ได้ เธอไม่ว่า แต่การเป็นนายหน้าค้าที่ให้ชาวบ้านเป็นงานสุจริต แล้วยิ่งทำเงินได้เป็นล่ำเป็นสัน เรื่องอะไรที่จะไม่คว่ำเอาไว้ เงินก้อนใหญ่ที่จะมาต่อเติมอาณาจักรแจ่วฮ้อนที่เธอวาดฝัน

“ที่ฉันคิดนานเพราะเกรงว่าจะทำงานให้คุณชัชได้ไม่เต็มที่ต่างหากละคะ” พุดซ็อนยิ้มแย้ม จัดสกลทางการพูดที่ใช้กับลูกค้าขึ้นมา เจรจากับหนุ่มใหญ่ตรงหน้า

ไม่สนใจ...ฮี้ คนเป็นแม่แอบเบ้าปากอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล

ใครจะรู้ใจเธอได้ดีเท่าแม่ละ

“หมายความว่า คุณพูดอาจจะไม่สะดวก”

“อู๊...สะดวกสิคะ ถึงจะมีงานการลั่นมือแค่นี้ แต่ถ้าเป็นเพื่อนของปัตร ฉันยินดีเสมอคะ”

ปัตรส่งยิ้มให้เธอ ส่วนสีหน้าพ่อเลี้ยงหนุ่มใหญ่ดูโล่งใจเล็กน้อย ก่อนจะว่าต่อ

“ที่จริงเรื่องนี้ผมก็ไม่ได้ถึงกับจะรีบร้อน แค่อยากจะตกลงเจรจากันให้ได้ก่อนเดือนตุลา”

หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก...เหลือเวลาอีกหลายเดือน

“เราคงต้องคุยรายละเอียดกันอีกมาก”

“แวะมาบ่อยๆ ก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจหรือจนพะพ้อเลี้ยง” คุณนาย
รวยว่าเสริมขึ้นมา

“ผมกลัวก็แต่จะรบกวนเวลาของคุณป้ารวยและก็คุณพุดนะสิ
ครับ” ชัชชบอกลิ้วหัวเราะ สองตานั้นมองมาทางพุดซ้อนทอประกาย
วิบวับ

พุดซ้อนทำทีมองเลยไปยังพัคดม

“เห็นป้าตรบอกว่าคุณพุดจะต้องดูแลร้านแจ๋วฮั่น”

“ไม่ต้องห่วงหรือ” คุณนายรวยรีบแย้งขึ้นมาทันที

“ถึงงานการที่ร้านจะยุ่ง แต่ยัยพุดลูกสาวคนโตของฉันเป็น
คนแมนะเวลาดีดี แถมยังเป็นกุลสตรี นอกจากดูแลธุรกิจแล้ว บ้าน
ช่องห้องหับก็สะอาดสะอาดไม่มีปัญหา ใ้มีัยพุดป้า” หากคนยืนยัน
ตอนท้ายประโยค

“ครับป้ารวย” หนุ่มตีตอบรับพร้อมยิ้มขบขัน รู้ทันลีลาของอีก
ฝ่าย

แม่เธอนี้ยาวตลอด งานชายขอให้บอก...ถนัดนัก โดยเฉพาะชาย
ลูกสาวให้ชาวบ้านชาวช่อง

ทั้งสี่พุดคุยเกี่ยวกับที่ตั้งทำเลของที่ดินที่ปากช่องอีกเล็กน้อย
ก่อนที่ป้าตรกับชัชชจะขอตัวกลับ เธอกับแม่ออกมายืนส่งสองหนุ่มที่หน้า
ระเบียงบ้าน ก่อนที่จะขึ้นรถกลับ

“คุณพุดครับ”

“คะ?” เธอสอดเท้าเข้าไปในรองเท้าแตะ เหลียวมองกลับไป

“ไม่ทราบผมขอเบอร์ติดต่อคุณพุดไว้ได้มั๊ยครับ เพื่อจะได้โทร.
มาปรึกษา”

“ได้สิคะ” หญิงสาวยิ้ม รับมือถือจากมือเขาแล้วพิมพ์เบอร์มือถือ
ของตัวเองลงไป

เขาส่งยิ้มให้เธอ กอดโทร. ออก แล้วมือถือในกระเป๋ากางเกงของเธอก็สั้น

“ว่าแต่คุณสะดวกใจที่จะช่วยเหลือผมเรื่องนี้จริงรีเปล่าครับ”

“ถ้าพูดช่วยได้ พุดก็ช่วยเต็มที่ค่ะ”

“คุณพุดนี่ใจดีอย่างที่ปัดรบอกไว้เลยนะครับ” พ่อเลี้ยงบอกกล่าว

หัวเราะ

เธอยิ้มในหน้า ตีนะ...ที่เขาไม่ได้ยินสิ่งที่คิดในหัวเมื่อกี้

พอเบนทีลีย์พาสองหนุ่มออกจากบ้านไป คุณนายก็หัวเราะคิกคักออกมาอย่างกับสาวรุ่น

“เป็นอะไรแม่”

“ฉันก็มีความสุขนะสิ” แม่ของเธอโบกพัดพร้อมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ยังไม่ยอมเดินกลับเข้าบ้าน

“แต่มีผู้ชายรุ่นลูกรุ่นหลานมาหาถึงกับหน้าบานเท่ากระดิ่งเลยรียังไง” พุดซ้อนแซว

คุณนายรอยส่งค้อนวงใหญ่มาให้ “แน่ละ นานๆ ถึงจะมีหนุ่มหล่อ สมาร์ต ภูมิฐานมาเหยียบหัวกระไดบ้าน อายุอานามก็กำลังดีงาม”

พุดซ้อนเขม้นมองคนเป็นแม่ นั้นยังง...

“ที่สำคัญกำลังโสด เขาแก่กว่าแกแค่สี่ปี กำลังดี”

“อายุขนาดนี้ แกมยังจำรวายเป็นเศรษฐีใหญ่ แต่ยังไม่มีเมียไม่แปลกไปหน่อยหรอกแม่”

“โสด แต่ไม่สดแล้วจ้า เมื่อกี้ที่ฉันสัมภาษณ์ก่อนแกจะโผล่หน้ามา พ่อเลี้ยงซัซมีลูกสองแล้ว ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง บอกว่าหย่ากับเมียเมื่อหลายปีก่อน ท่าทางเขาก็ดีนา”

พุดซ้อนเดินลงบันไดระเบียง สอดเท้าเข้าไปในรองเท้าแตะ

“ลองคบหากันไว้ไม่เสียหาย เมื่อกี้เขาขอเบอร์แกไว้ซะมัย”

ลูกสาวแทบอยากจะกลอกตามองเพดาน

สาวเกือบใหญ่กับพ่อม่ายลูกติดเป็นสมการที่แสนจะลงตัวใน
มโนของคนเป็นแม่สินะ

“เขาแค่ขอเบอร์ฉันนะแม่ ไม่ได้บอกว่าจะยกชั้นหมากมาสู้ออ”
พุดซ้อนบอกกลัวหัวเราะ แถมที่ขอก็เกี่ยวกับเรื่องงาน เรื่องที่ดินเสีย
ด้วยซ้ำ ใช้ว่าซ้ซจะมีจิตพิศวาสเธอเสียหน่อย

“ทุกอย่างก็ต้องเริ่มมาจากเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ทั้งนั้น หรือไม่จริง”

พุดซ้อนส่ายหน้า “ฉันจะกลับไปทำงานแล้ว”

ปล่อยให้คุณนายรววยยืนยิ้มกริ่มอย่างสุขใจกับความหวังครั้ง
ใหม่ของตัวเอง